

LA SOLIDARITAT... UN BON REMEI!

ENRIC SEGARRA BOSCH

Nº 2

ONGs

PERSONES

Les mans que ajuden són més nobles que els llavis que resen.

Robert Green Ingersoll.

LA SOLIDARITAT... UN BON REMEI!

Nº 2

ENRIC SEGARRA BOSCH

ÍNDEX

DL L 1301-2015 (II)

ONGs

CREU ROJA

METGES SENSE FRONTERES

CÀRITAS

Dades sobre l'actual pobresa social i les seves causes, segons Càritas (2013)

MANS UNIDES

AMNISTIA INTERNACIONAL

GREENPEACE

FUNDACIÓ PARE MANEL

ÁNGEL OLARAN Y EL CENTRE D'INICIATIVES SOLIDÀRIES

ENTITATS PRODUCTIVES D'INTEGRACIÓ SOCIAL

L'Olivera

Acudam

Associació Alba

TELÈFON DE L'ESPERANÇA

ONGs PER TIPUS D'ACTIVITAT

PERSONES

EL NEN IQBAL MASIHI I LA NENA MALALA YOUSAFZAI

RACHEL CORRIE

MAHATMA GANDHI

MARTIN LUTHER KING

PERE CASALDÀLIGA

L'EQUIP HOYT

PERSONES QUE S'HAN SOBREPOSAT AL SEU DESTÍ

Isidre Esteve

Teresa Perales

Tony Meléndez

Albert Casals

RAFAEL FERRERUELA

JOAN ALSINA HURTÓS

JOAQUIM VALLMAJÓ SALA

MANUEL BROSETA, FCO. TOMÁS Y VALIENTE Y ERNEST LLUCH

BARTOLOMÉ DE LAS CASAS

DOMÈNEC CALAF BINEFA

*Les forces que s'associen pel bé
no sumen, es multipliquen.*

Anònim.

ONGs

CREU ROJA

La Creu Roja és la primera de les grans organitzacions humanitàries, tal com les entenem avui dia. L'entitat va néixer a partir d'una idea d'Henry Dunant, nascut a Ginebra el 1828. Era un home de negocis suís que, des de ben jove, es va preocupar per ajudar els col·lectius més desvalguts de la societat.

El 1859, Dunant va ser testimoni de la batalla de Solferino, un enfrontament que va tenir lloc en aquesta localitat de la Llombardia entre tropes franco-sardes i austríaques. Allà, va poder presenciar com els soldats ferits en combat eren abandonats al camp de batalla i morien desamparats per manca d'assistència mèdica. Juntament amb un grup de dones de la zona, Dunant va assistir personalment els soldats ferits.

A partir d'aquí, Henry Dunant va tenir la idea de crear societats de socors en temps de pau que tindrien la missió d'assistir els ferits de guerra sense fer distincions de nacionalitat o religió i que comptarien amb l'acció de voluntaris entusiastes i perfectament qualificats.

El 1863, Dunant i quatre ciutadans suïssos més es van reunir per crear el Comitè Internacional de Socors per als Militars Ferits, el germen de la Creu Roja. L'objectiu dels creadors de la Creu Roja era implicar els principals estats europeus per arribar a acords pel que fa a l'atenció mèdica dels ferits de guerra. Per això, van convocar una conferència internacional a Ginebra el 1863 que va reunir representants de 14 estats europeus i que va servir per aprovar una sèrie de resolucions.

Tot i que encara es trobava en procés de constitució, el 1863 la Creu Roja ja va dur a terme la seva primera actuació humanitària durant la guerra dels Ducats, que enfrontava Dinamarca i les tropes austro-prussianes.

Més tard, el comitè creat per Dunant i la resta de fundadors va passar a anomenar-se Comitè Internacional de la Creu Roja mentre que, d'altra banda, la institució va anar-se estenent a escala mundial amb la constitució de les primeres societats de socors en l'àmbit estatal.

La Creu Roja Espanyola (CRE) es va crear el juliol de 1864 a Madrid, per tant, ha complert ja els 150 anys. A Espanya, la institució es va construir sobre la base de la Orden de los Hermanos Hospitalarios de San Juan de Jerusalén, una organització que tenia el seu origen al segle XII.

Les primeres actuacions de la CRE van ser l'ajuda humanitària prestada per la guerra franco-prussiana del 1870 i, internament, la intervenció sanitària durant la III Guerra Carlina, el 1872.

Pel que fa a Catalunya, la Creu Roja s'hi va implantar el 1872, amb l'obertura de les assemblees de Barcelona, Lleida i Mataró.

Els Principis Fonamentals del Moviment Internacional de la Creu Roja i de la Mitja Lluna Roja són:

- Humanitat: el Moviment s'ha creat per la preocupació de prestar auxili, sense discriminació, a tots els ferits als camps de batalla, i s'esforça, sota el seu aspecte internacional i nacional, per prevenir i alleujar el patiment de l'ésser humà en totes les circumstàncies. Tendeix a protegir la vida i la salut, així com a fer respectar la persona humana. Afavoreix la comprensió mútua, l'amistat, la cooperació i una pau duradora entre tots els pobles.

- Imparcialitat: no fa cap distinció de nacionalitat, raça, religió, condició social ni credo polític. Es dedica únicament a socórrer els individus en proporció amb els patiments, posant remei a les seves necessitats i donant prioritat a les més urgents.

- Neutralitat: amb la finalitat de conservar la confiança de tots, el Moviment s'absté de prendre part en les hostilitats i, en tot temps, en les controvèrsies d'ordre polític, racial, religiós i ideològic.

- Independència: el Moviment és independent. Tot i així, auxilia els poders públics en les seves activitats humanitàries i es sotmet a la legislació que regeix en els països respectius, però sempre d'acord amb els principis del Moviment.

- Caràcter Voluntari: és una institució de socors voluntari i de caràcter desinteressat.

- Unitat: a cada país només hi pot haver una Societat de la Creu Roja o de la Mitja Lluna Roja, que ha de ser accessible a tothom per poder estendre la seva acció humanitària a tot el territori.

- Universalitat: el Moviment Internacional de la Creu Roja i de la Mitja Lluna Roja, en el si del qual totes les Societats tenen els mateixos drets i el deure d'ajudar-se mútuament, és universal.

La Missió, doncs, de la Creu Roja, és ser cada cop més a prop de les persones vulnerables en l'àmbit estatal i internacional a través d'accions de caràcter preventiu, assistencial, rehabilitador i de desenvolupament, realitzades essencialment per voluntariat. Neutral i imparcial, el Moviment ofereix protecció i assistència a persones afectades per desastres naturals i conflictes armats i col·labora amb governs, donants i d'altres organitzacions d'ajuda a col·lectius vulnerables d'arreu del món.

El Moviment Internacional de la Creu Roja i de la Mitja Lluna Roja és la xarxa humanitària més gran del món a la qual estan vinculades més de 120 milions de persones de 186 països.

Per planificar els seus projectes a mig i llarg termini, la Creu Roja elabora plans d'acció per a períodes de 4 anys i fixa estratègies.

Així, per exemple, l'Estratègia 2020 de la Federació Internacional fixa les principals línies d'actuació de l'entitat per a aquesta dècada sota el lema "Salvar vides, canviar mentalitats" i adverteix que les commocions causades per crisis financeres i econòmiques poden tenir conseqüències profundes i a llarg termini, que agreugin les desigualtats socials. A més, en el si del Moviment Internacional està assolint una importància creixent l'estratègia de la Diplomàcia Humanitària per influir sobre líders d'opinió i responsables polítics o institucionals.

El Pla d'Acció 2011-2015 per a Catalunya es va aprovar a Sabadell el mes de març de 2012, amb les següents línies d'actuació:

- Salvar vides i donar suport a la recuperació després dels desastres;
- Possibilitar una vida sana i segura;
- Promoure la inclusió social, la no-violència i la pau;
- Reforçar l'estructura de l'organització per respondre millor a les necessitats de les persones i col·lectius vulnerables;
- Promoure la diplomàcia humanitària;
- Funcionar amb la màxima eficàcia i eficiència.

Per poder tirar endavant els seus projectes i l'acció humanitària, la Creu Roja compta amb diverses fonts de finançament: el 35% dels recursos de Creu Roja provenen de fonts de finançament pròpies, el 38% de la prestació de serveis i el 27% de subvencions i donatius.

Només a Catalunya, la Creu Roja atén cada any unes 900.000 persones, amb uns 19.000 voluntaris (209.000 a tot l'Estat) i uns 1.000 tècnics professionals, disposant d'uns 200.000 socis i donant cobertura a més de 700 municipis catalans. Els ingressos a la comunitat són de més de 60 milions d'euros.

Els principals col·lectius atesos són: persones afectades per la crisi econòmica i en situació de pobresa, infància, gent gran, persones amb discapacitat, amb drogodependència o VIH/Sida, població de procedència estrangera i refugiada, joventut en risc, dones en dificultat social, damnificats per desastres naturals o conflictes armats i població en general.

Amb l'objectiu de recollir fons per finançar l'acció humanitària de la institució, la Creu Roja celebra cada any el popular "Sorteig d'or", posant en marxa una campanya per promoure la venda de butlletes i difondre, alhora, les activitats de la institució. La recaptació del sorteig va suposar en tot l'estat espanyol uns ingressos nets de 33 milions d'euros l'any 2013.

Bellpuig va disposar d'una Assemblea Local que, a partir de l'1 de gener del 1985 i durant molts anys, va donar serveis amb ambulància i personal propi dia i nit durant els caps de setmana i dies festius a Bellpuig i altres pobles de l'entorn, a més d'impartir formació en socorrisme i primers auxilis, captar sang, organitzar esdeveniments, ajudar a la gent, etc.

Telèfon de la Creu Roja a Lleida 973 27 99 00

METGES SENSE FRONTERES

El 1971, un grup de metges francesos, entre els quals es trobava Bernard Kouchner, després d'haver treballat a la Creu Roja, van decidir trencar el codi de neutralitat i silenci de les grans organitzacions humanitàries per a denunciar les violacions dels drets humans que havien contemplat i fundaren **Metges Sense Fronteres** (MSF).

El 1979, quan milers de persones refugiades fugien del Vietnam a bord de precàries embarcacions, el mateix Kouchner juntament amb altres persones, va decidir fundar **Metges del Món** (MDM) per atendre directament aquestes persones, operant des d'un vaixell (L'Île de Lûmier) que va romandre a la zona fins a finals dels anys 80 i va salvar milers de persones.

Medicumsmundi Catalunya (MM) és una associació no governamental de desenvolupament fundada a Barcelona el 1963 per un grup de professionals sanitaris que realitzaven tasques de cooperació a països del Sud, i que es va integrar a Medicumsmundi Internacional, fundada el 1962 a Alemanya. Des de llavors i de manera continuada, treballa en la Cooperació per al Desenvolupament, especialment en l'àmbit sanitari.

Ja tenim, doncs, tres ONGs humanitàries i sanitàries, amb alguns valors comuns que les identifiquen:

- Volen fer efectiu el dret a la salut per a totes les persones, especialment per aquelles que viuen en situació de pobresa, manca d'equitat de gènere i exclusió social o són víctimes de crisis humanitàries (MDM).
- Volen generar canvis en la societat, fomentant una cultura de solidaritat i compromís ciutadà que faci possible l'eradicació de la pobresa i permeti que la salut sigui un dret a l'abast de totes les persones (MM).
- Volen assistir a poblacions en situació precària i víctimes de catàstrofes o de conflictes armats, sense discriminació per raça, religió o ideologia política. La seva presència independent i imparcial en les situacions de crisi els permet donar una assistència immediata i temporal a les persones més necessitades. L'acció sanitària és la seva prioritat, però també assumeixen riscos, es posen enfront del poder i utilitzen el testimoniatge com a mitjà per provocar canvis a favor de les poblacions (MSF)

Es pot trobar més informació de Metges del Món a la web www.medicosdelmundo.org

Es pot trobar més informació de Medicumsmundi Catalunya a la web www.medicumsmundi.es/catalunya/

Es pot trobar més informació de Metges Sense Fronteres a la web www.msf.es/ca/

No obstant això, de **Metges Sense Fronteres** en seguim parlant, ja que és una de les ONGs més importants del món, doncs compta amb més de 31.000 professionals (2.500 internacionals i 29.000 contractats localment) i el suport de més de 4,6 milions de socis i col·laboradors en els cinc continents (639.000 a Espanya). MSF té un pressupost anual a escala internacional d'uns 950 milions d'euros, el 90% dels quals són de procedència privada. Més de la meitat d'aquests diners es gasten en despeses de personal, ja que la seva principal tasca és donar assistència professional mèdica al mateix lloc on fa falta. El 1999 van rebre el Premi Nobel de la Pau.

A diferència d'altres àrees de la solidaritat internacional, aquest tipus d'ajuda no aspira a transformar una societat, sinó a permetre-li superar un període crític: té com a objectiu les persones, no els estats. Per aquest motiu les seves intervencions són limitades en el temps.

MSF entra en acció davant el deteriorament sobtat de les condicions mèdico-humanitàries de poblacions afectades per crisis que posen en perill la seva supervivència o la seva salut, amb atenció especial als qui no reben cap tipus d'assistència. Per exemple...

Víctimes de conflictes armats.

Intervencions adreçades a poblacions que veuen la seva integritat directament amenaçada per la violència o que han hagut de desplaçar-se (de manera forçosa o voluntària) com a conseqüència d'aquesta.

Víctimes de malalties endèmiques i epidèmiques.

Activitats destinades a reduir la mortalitat en casos de còlera, xarampió, febres hemorràgiques, VIH/sida, malària, tuberculosi, chagas, kala-azar, malaltia de la son, desnutrició, ebola, etc.

Víctimes de violència social i persones excloses de l'atenció sanitària.

Programes orientats a persones afectades per polítiques o pràctiques que posen la seva vida en perill i les exclouen de forma deliberada dels serveis de salut, com immigrants en situació irregular o minories ètniques.

Víctimes de desastres naturals.

Respostes d'emergència que inclouen cirurgia, atenció psicosocial, aigua i sanejament, distribució d'articles de primera necessitat, etc.

Per a orientar sobre el profit que se'n pot treure dels diners que es donen a MSF, faciliten les següents dades:

- Amb 1,2 € poden tractar un nen d'una infecció respiratòria com la pneumònia.
- Amb 20 € poden proporcionar 66 racions d'aliment terapèutic preparat per a tractar un nen amb desnutrició aguda severa.
- Amb 30 € poden assistir amb kits de primers auxilis a 17 persones durant 3 mesos.
- Amb 30 € poden disposar del material necessari per atendre un part.
- Amb 40 € poden disposar de 160 vacunes contra el xarampió.
- Amb 50 € poden distribuir kits d'higiene per a dues famílies desplaçades per un conflicte.
- Amb 87 € poden atendre 6 consultes d'atenció primària.
- Amb 150 € es pot fer una operació quirúrgica d'emergència.

El personal de MSF molt sovint és segrestat i assassinat mentre realitza la seva feina, ja que sempre està on més falta fa, encara que hi hagi conflictes armats, com ha passat pocs dies abans de fer aquest escrit, quan a 3 treballadors els han mort en un hospital de Boguila, al nord de la República Centreafricana (RCA).

Per a contactar-hi:

Metges Sense Fronteres
Carrer Nou de la Rambla, 26
08001 Barcelona
Tel.: 933 046 100
Fax.: 933 046 102
Correu electrònic:
oficina@barcelona.msf.es
Web: www.msf.es

(Dades tretes de la informació de l'Associació).

A MSF diuen: “L'acció humanitària és un gest solidari de la societat civil a la societat civil, de persona a persona, amb l'única finalitat de preservar la vida i alleujar el patiment d'altres éssers humans”.

CÀRITAS

Segons diuen des de l'ONG Càritas, la seva missió és “acollir i treballar amb les persones en situació de pobresa i necessitat perquè siguin protagonistes del seu propi alliberament, des del compromís de la comunitat cristiana. Inclou l'acció social, la sensibilització de la societat i la denúncia de les situacions d'injustícia social.”

La seva missió, doncs, és ajudar aquestes persones a sortir de la situació de patiment en la qual estan atrapades i oferir-los eines i recursos perquè se sentin més confiades i segures i puguin liderar per si mateixes el seu projecte de vida. I, per tant, a més de la tasca assistencial i de promoció de la persona pobre, fan accions de prevenció que evitin que persones que es troben en situació de risc d'exclusió social, residencial, laboral o per temes de salut, acabin en l'exclusió social.

Càritas està present a totes les ciutats i pobles de Catalunya i Espanya, i el seu principal capital no és pas l'elevat volum de recursos econòmics que maneja, sinó les persones voluntàries que desenvolupen el seu compromís des de les comunitats parroquials i els projectes especialitzats.

Durant l'any 2013, les Càritas de tota Espanya van invertir més de 291 milions d'euros en programes i accions d'acompanyament a les persones més empobrides, atenent i construint oportunitats per a 2.513.563 persones a Espanya i 2.509.772 persones als països del Sud (principalment Llatinoamèrica).

Durant el mateix any, 78.017 persones van participar com a voluntaris, més 4.171 persones com a treballadors remunerats, en els 7.194 centres amb què compta Càritas.

D'aquests 78.017 voluntaris, 11.452 són de Catalunya (la segona autonomia en nombre de voluntaris, després d'Andalusia) i dels 4.171 contractats, 375 són catalans (la tercera autonomia en nombre de contractats, després de Castella-Lleó i Andalusia).

Els voluntaris van augmentant any rere any, mentre que els contractats es mantenen.

Dels 291 milions d'euros invertits, 69 es van dedicar a acollida i assistència, 36 a ocupació, 28 a gent gran, 28 a cooperació internacional, 23 a família i infància, 21 a persones sense llar, etc.

D'aquests 291 milions d'euros, 218 (el 75%) foren aportacions privades (particulars i empreses) i 73 (el 25%) aportacions d'administracions públiques.

Els recursos captats i invertits han augmentat de 200 milions l'any 2007 (any pre-crisi) a 291 l'any 2013, que vol dir un increment del 45% malgrat la crisi. Les aportacions privades durant aquest període han augmentat un 81% (de 121 a 218 milions), mentre les públiques han disminuït un 8% (de 79 a 73 milions).

Les persones que van demanar serveis d'acollida i atenció primària a Càritas des d'Espanya l'any 2007 van ser unes 350.000, mentre que l'any 2013 foren més d'un milió.

Les Càritas Parroquials conjuntes de Bellpuig, Preixana i Seana disposen d'un total de 36 voluntaris, més el suport de dues assistents socials a temps parcial. Les seves principals activitats són el rebost solidari, el rober, el reforç escolar, les aules d'idiomes per a immigrants i el programa de vellesa.

Els recursos necessaris es treuen de les col·lectes parroquials, de donatius puntuals, de la recollida de roba usada i d'aliments de la demarcació, de la venda de roba usada a través de la botiga, d'aportacions de l'Ajuntament de Bellpuig i de la Fundació Banc dels Aliments de Lleida.

Botiga de roba i banc d'aliments de Bellpuig a:

Càritas Bellpuig
Carrer Pau Casals, 23
25250 Bellpuig

Per a qualsevol qüestió:

Tel. 973 320368

(Informació treta de Càritas).

DADES SOBRE L'ACTUAL POBRESA SOCIAL I LES SEVES CAUSES, SEGONS CÀRITAS (2013)

Tant Càritas com totes les altres entitats dedicades a l'assistència social estan totalment desbordades, ja que no disposen de prou recursos per a satisfer les necessitats més bàsiques que se'ls hi demanen.

Càritas Espanyola, com a bona coneixedora de la situació real, a l'octubre del 2013 va presentar el VIII Informe de l'Observatori de la Realitat Social a Espanya on diu, entre altres coses (les quals no han agradat gens al govern central, ja que posa de manifest una alarmant situació de pobresa nacional que aquest no vol o no li convé reconèixer):

- Que el nostre model econòmic es caracteritza per un comportament contra cíclic de la desigualtat en la renda, que augmenta quan hi ha recessió, però que no redueix les diferències quan es registra una expansió econòmica.
- Durant els darrers anys s'ha produït un procés d'empobriment de la nostra societat, afectant especialment les persones i famílies més vulnerables: amb baixa intensitat laboral, immigrants extracomunitaris, llars monomarentals, persones sense llar.
- La pobresa severa (amb ingressos inferiors a 307 € al mes) arriba ja a 3 milions de persones (el doble dels que estaven en aquesta situació abans de la crisi).
- Assistim a l'increment de la cronicitat, constatat en l'augment dels aturats de llarga durada (3,5 milions de persones amb més d'un any d'atur i 2 milions amb més de 2 anys), amb una especial incidència en els majors de 50 anys. Aquesta situació afecta no sols a l'economia de les persones sinó també a les relacions socials (família, amics i veïns) i a l'horitzó vital de les persones (percepció de què la situació va a pitjor, pèrdua d'esperança, etc.).
- S'incrementa la desigualtat a Espanya, amb el valor més alt de tota Europa: el 20% de la població més rica concentra 7,5 vegades més riquesa que el 20% més pobre.
- Aquesta tendència corre el risc de veure's incrementada per:
 - L'elevat nivell d'atur.
 - La pèrdua de capacitat adquisitiva de la població (descens de la renda mitjana des de 2007 al voltant del 4% i augment dels preus al voltant del 10%).
 - Debilitament de les polítiques socials i retallades progressives de drets que ens igualaven com a ciutadans i que acomplien una funció de redistribució de la riquesa (sanitat, educació i ajudes i prestacions socials).
- Existeixen necessitats bàsiques (alimentació, despeses relatives a l'habitatge, roba i calçat...) que no estan cobertes des del nostre model de benestar.
- Aquelles persones la situació de les quals els impedeix cobrir pels seus propis mitjans aquestes necessitats, estan obligades a recórrer a la família o a entitats socials de caràcter privat cercant ajuda.
- Assistim al risc de desbordament de la família, que segueix sent la primera estratègia de supervivència per a fer front a l'impacte de la crisi. L'empitjorament de la situació econòmica (per culpa de l'atur i a l'endeutament), l'esgotament emocional i la pèrdua de l'habitatge són els factors més crítics d'aquest desbordament de la funció protectora de la xarxa familiar.
- La desprotecció social de les persones i famílies més vulnerables, com la manca de recursos i d'ajudes per a fer front a les necessitats bàsiques i urgents, està agreujada perquè s'han restringit les condicions d'accés a drets com la sanitat, l'educació, els serveis socials i la dependència.
- Alguns canvis en les polítiques socials tenen conseqüències negatives directes sobre les persones més vulnerables:
 - El canvi en el sistema de prestacions sanitàries i el grau de cobertures comporta un augment de les despeses en medicaments, situacions de desatenció sanitària, l'abandó de tractaments mèdics, por i estrès en immigrants en situació d'irregularitat.
 - El canvi en el finançament del sistema educatiu comporta l'augment de la despesa en educació, l'accés restringit a beques per a estudis, la manca d'atenció a necessitats educatives especials, situacions de desigualtat.
 - Respecte als serveis socials públics, es constata que els retards en la tramitació, l'enduriment dels requisits d'accés a serveis i prestacions i la reducció pressupostària (retallades) són els tres impediments d'aquest procés de desprotecció.
- Encara que els primers efectes de la crisi econòmica foren esmortits per les prestacions per atur i per l'ajuda de les famílies, l'esgotament de les ajudes econòmiques, la prolongació de les situacions d'atur, les polítiques d'ajust i les seves retallades, units a les dificultats en les famílies, han creat brou de cultiu per a la irrupció d'una segona onada d'empobriment i exclusió social amb efectes més intensos.
- D'ençà que es va iniciar la crisi, Càritas ha triplicat tant el nombre de persones ateses com els recursos econòmics que hi ha destinat.
- Pel que fa al perfil de les persones "acompanyades" per Càritas, les dones segueixen sent el rostre més visible de les situacions de pobresa i exclusió; es registra un elevat nombre d'aturats, que han passat de ser "recents" a ser de "llarga durada"; nombroses parelles joves i amb fills s'han trobat molt afectades, com també dones soles amb familiars a càrrec seu; persones on la intensitat laboral de la seva llar és molt baixa; els ciutadans extracomunitaris.

MANS UNIDES

Mans Unides diu que és una ONG de voluntaris, inclosa en l'estructura de l'Església Catòlica, que lluita contra la fam, la malnutrició, la pobresa, la malaltia, el subdesenvolupament, la falta d'instrucció, i contra les seves causes, entre d'altres: la injustícia, la desigualtat en el repartiment dels béns i les oportunitats entre les persones i els pobles, la ignorància, els prejudicis, la insolidaritat, la indiferència i la crisi dels valors humans. Aquesta lluita la canalitza a través de dues línies de treball prioritàries: el finançament de projectes de desenvolupament en els països del Sud i la sensibilització de la població espanyola.

L'any 2013, entre totes les delegacions de l'estat, va enviar 37 milions d'euros per finançar 601 projectes de desenvolupament a 57 països d'Àfrica, Amèrica i Àsia i millorar les seves condicions de vida. Se'n van beneficiar directament o indirectament uns 3 milions de persones. També va posar en marxa 27 accions d'emergència que van beneficiar més de 600.000 persones víctimes de la fam, els conflictes, els desastres naturals o la climatologia adversa.

Aquest mateix any, els ingressos de Mans Unides van ser de 43,6 milions d'euros, el 90% dels quals van sortir del sector privat i el 10% del sector públic. L'ONG compta amb més de 84.000 socis de tot Espanya.

Les iniciatives dels projectes a realitzar sempre parteixen del mateix Sud i aquests estan pensats i gestionats per missioners o ONGs locals.

Des de Mans Unides també es vol contribuir a un canvi d'estructures, de valors, d'actituds i de comportaments, i construir una societat més solidària. Per això impulsa campanyes de sensibilització i promou activitats d'educació per al desenvolupament.

La delegació de Mans Unides diocesana de Solsona, amb seu i presidència a Bellpuig, té dos projectes per l'any 2014 amb un cost total de 164.491 euros. Un és a Etiòpia i l'altre a la R. D. del Congo, i ens poden donar una idea de quina mena de projectes recolza a Mans Unides, entre altres.

A Etiòpia, al voltant d'un 10% de la població pateix algun tipus de discapacitat. Les persones cegues o amb altres discapacitats, a conseqüència de malalties o víctimes de mines antipersones, sofreixen la marginació i l'aïllament de la societat, amb grans dificultats per a sobreviure. No tenen accés a l'educació, als serveis sanitaris ni tampoc a un crèdit per començar un petit negoci.

A la barriada pobra de Nifas d'Addis Abeba, l'associació Salu, ajudada per Mans Unides, es dedica a què aquestes persones esdevinguin autosuficients a través de cursos de formació i activitats de generació d'ingressos.

Els beneficiaris directes d'aquest projecte seran 250, i els indirectes 2.500, amb un pressupost de 75.167 euros.

El projecte de la R. D. del Congo se situa en dos pobles de l'altiplà de Beteke. Sense cap servei bàsic, no disposen d'aigua potable ni de llum. La població, sobretot dones i nens, han de recórrer llargues distàncies per aconseguir l'aigua. La manca de formació i d'higiene els ocasiona malalties i infeccions que són la causa del 14% de les morts dels nens. Tampoc no tenen escoles, i més del 65% dels infants no poden ser escolaritzats.

Conscients del paper fonamental que l'educació té en el desenvolupament de la persona, els pares han demanat, a través de Càritas Kinshasa, la construcció d'una escola que cobreixi des de maternal fins als darrers cursos de primària. Les famílies es faran càrrec del conjunt de sostres de l'edifici i Mans Unides de la resta. Els beneficiaris directes seran 500 nens i els indirectes 2.800, amb un pressupost de 89.324 euros.

Segons hi diu al tríptic de Mans Unides Solsona, la campanya 2014 "Un món nou, projecte comú", fa una crida a la nostra societat perquè s'impliqui en la construcció d'un món nou, el qual només serà possible si cadascú de nosaltres reconeixem la fraternitat que ens uneix a tots els éssers humans.

Per a contactar amb la Delegació de Solsona
(amb seu a Bellpuig):

Mans Unides Diocesana

Av. de Preixana, 16

25250 Bellpuig

Tel.: 973 320 183

Fax.: 973 321 072

Correu electrònic: solsona@mansunides.org

(Informació treta de Mans Unides).

AMNISTIA INTERNACIONAL

L'ONG de Drets Humans Amnistia Internacional va ser fundada per l'advocat britànic Peter Benenson l'any 1961. L'any 1977 va ser guardonada amb el Premi Nobel de la Pau i un any més tard amb el Premi de Drets Humans de les Nacions Unides. Actualment és present a més de 150 països.

Des del 1994, Amnistia Internacional Catalunya (AIC) forma part de la secció espanyola d'AI com a estructura federada, disposant de més de 13.000 persones associades i de 14 grups locals, 2 grups d'acció i 4 grups universitaris.

Els grups de l'organització realitzen cada any molts actes públics (xerrades, concentracions, recollides de signatures i actes de carrer) per a conscienciar a la població sobre la violació dels drets humans. AIC també col·labora en l'elaboració d'informes i en el treball reactiu i de seguiment de denúncies sobre violacions i abusos als drets humans a Catalunya, i duu a terme accions d'incidència en els òrgans de decisió política (Generalitat, Parlament, ens locals) i de promoció i educació dels drets humans en tots els àmbits.

El principal objectiu d'Amnistia Internacional és aconseguir que totes les persones gaudeixin dels drets recollits a la Declaració Universal de Drets Humans. I creuen que això és possible perquè activistes d'arreu del món ho han demostrat oposant resistència als qui soscaven els drets humans i demanant responsabilitats als qui estan al poder.

Alguns dels objectius i àmbits de treball d'AI:

- Defensar els drets i la dignitat de les persones empobrides, denunciant les violacions de drets humans que causen o agreugen la pobresa, i fent que els seus responsables rendeixin comptes davant la justícia.
- Defensar les persones migrants, sol·licitants d'asil, refugiades, desplaçades o víctimes de tràfic, augmentant-ne la protecció legal i física, i garantint que no se'ls negui el seu dret a l'educació, a la salut o a l'habitatge.
- Treballar per l'enfortiment de la justícia nacional i internacional, i pel dret a la veritat, la justícia i la reparació de les víctimes que hagin patit detenció arbitrària, judicis injustos, desaparicions forçades, execucions extrajudicials o violència de gènere.
- Defensar les persones de la violència a mans dels Estats i també d'altres actors (grups armats, empreses, etc.), i treballar perquè es protegeixi eficaçment la població civil abans, durant i després dels conflictes.
- Lluitar per aconseguir el control efectiu del comerç d'armes i impedir que acabin en mans de qui viola els drets humans.
- Treballar per l'abolició total de la pena de mort a tot el món, i perquè es compleixi la prohibició absoluta de totes les formes de tortura i d'altres tipus de maltractament.
- Protegir el dret de les persones a la llibertat d'expressió i a no patir cap tipus de discriminació.
- Aconseguir que els presos i preses de consciència siguin posats en llibertat i protegir els defensors i defensores dels drets humans.

Amnistia Internacional vol treure a la llum violacions i abusos dels drets humans de forma precisa i ràpida, i provocar canvis que millorin la situació general i la de víctimes concretes. És per això que:

- Investiguen violacions dels drets humans a tot el món, de manera independent i imparcial, tant en situacions generalitzades com en casos concrets. Per exemple: empresonaments de persones per manifestar-se contra el govern del seu país, seguiment dels països que encara apliquen la pena de mort com a càstig, l'impacte d'un conflicte armat en la població civil, la discriminació en totes les seves formes, etc.
- Fan públics els resultats de les seves investigacions i adrecen recomanacions als qui poden posar fi als abusos i reparar les víctimes.
- Mobilitzen l'opinió pública per pressionar governs i altres responsables de prevenir o aturar les violacions dels drets humans.
- Protegeixen directament defensors i defensores dels drets humans, ajudant els qui estan en perill imminent.

De formes d'actuar n'hi ha moltes:

- L'enviament de cartes i correus electrònics a governs i autoritats que violen els drets humans és un dels instruments clàssics d'Amnistia Internacional. S'utilitza aquesta via, per exemple, quan l'organització és alertada d'una situació que requereix gran celeritat, com és el cas d'un pres que està a punt de ser executat.
- Durant les campanyes centrades en un tema o en la situació dels drets humans en un país determinat, es posa en marxa tota una bateria d'accions: publiquen informes que documenten el problema, tracten que tinguin la repercussió més gran possible en els mitjans de comunicació, recaptin el suport de polítics, sindicalistes, advocats, líders religiosos.... i mobilitzen l'opinió pública per assolir els objectius de la campanya.
- Els activistes d'Amnistia Internacional sempre han estat molt presents al carrer per convidar la ciutadania a prendre partit pels drets humans. I ara que Internet ha esdevingut un poderós instrument de comunicació i d'acció, l'organització proposa a les seves pàgines web un gran nombre de ciberaccions en què participen centenars de milers de persones cada any. **Això és molt fàcil i ho pot fer tothom que tingui una adreça electrònica, en qualsevol moment, tantes vegades com vulgui i sense cap cost.**
- Amnistia Internacional també dona molta importància a la sensibilització i l'educació en drets humans com una via per prevenir futures violacions i abusos. Per això, promou activitats a les escoles i participa en programes de formació en drets humans de les forces de seguretat i d'altres col·lectius.

Amnistia Internacional desenvolupa el seu treball amb absoluta independència econòmica i política. És una organització que ha optat per renunciar a les subvencions de governs i als donatius de partits polítics amb l'objectiu de preservar la seva imparcialitat i llibertat d'acció. El seu finançament prové de les contribucions de les persones associades, de donacions i d'activitats específiques de captació de fons, com la venda de productes o l'organització d'esdeveniments.

Amnistia Internacional ha aconseguit importants avenços en el respecte dels drets humans.

En l'àmbit internacional, entre molts altres:

- Han treballat amb èxit en més de 50.000 casos de presos de consciència a tot el món.
- Han paralytitzat diverses lapidacions de dones i han investigat la violència contra dones i nenes a molts països del món.
- Han contribuït al reconeixement del dret a la terra de comunitats indígenes, com al Brasil, i que no pateixin desallotjaments forçats.
- Després de dècades de campanya contra la pena de mort, més de 140 països l'han abolit i s'ha reduït el nombre de menors executats.
- El 1996 van iniciar una campanya a favor de la Cort Penal Internacional, avui dia reconeguda per més de 100 estats i que ja ha jutjat a diversos ex polítics, etc.
- La seva primera campanya contra la tortura va començar el 1972. El 1984 entrà en vigor la Convenció contra la Tortura de Nacions Unides.
- Van aconseguir, juntament amb altres organitzacions, que 153 estats votessin el 2007 a favor de l'establiment d'un Tractat Internacional sobre el Comerç d'Armes, ja aprovat.
- Etc.

A Espanya, entre molts altres:

- Han contribuït a resoldre amb èxit 200 casos individuals de presos de consciència.
- Des del 1999 analitzen la política exterior del Govern espanyol i denuncien els elements que comprometen els drets humans en altres països.
- Van treure a la llum, el 2002, més de 320 casos de maltractaments contra immigrants per part de les forces de seguretat, una fita en la lluita contra els maltractaments amb component racista.
- Van contribuir a millorar la Llei contra la Violència de Gènere i la seva aplicació, i vetllen perquè no es converteixi en paper mullat (2004).
- Després d'una campanya de pressió conjunta amb altres organitzacions, han aconseguit que el Congrés aprovi una Llei de Comerç d'Armes (2007).
- El Congrés aprovà la Llei de Memòria Històrica, per la qual han lluitat durant anys, tot i que els drets de les víctimes de la Guerra Civil i el franquisme continuen sense garantir-se (2007).
- Etc.

Per a contactar amb AIC:

Amnistia Internacional Catalunya

C/ Alfons XII, 19-21, pral. 1^a

08006 Barcelona

Tel.: 93 209 35 36 Fax.: 93 200 77 57

Correu electrònic: info@amnistiacatalunya.org

Web: www.amnistiacatalunya.org

(Dades tretes de la web d'AIC).

El Kofi Annan va dir: “Els drets humans són els vostres drets. Preneu-los. Defenseu-los. Promoveu-los. Enteneu-los i insistiu en ells. Nodriu-los i enriqueu-los... són el millor de nosaltres. Doneu-los-hi vida”.

**AMNISTIA
INTERNACIONAL**

TARRAGONA

**NO
PENSO
CALLAR**

Manifesta't contra els atacs
a la llibertat d'expressió,
de reunió i de manifestació

3 de maig a les 7 de la tarda
Estàtua dels Despullats - Balcó del Mediterrani

GREENPEACE

Greenpeace és una organització ecologista i pacifista internacional, econòmicament i políticament independent, que no accepta donacions ni pressions de governs, partits polítics o empreses.

Diuen que el seu objectiu és protegir i defensar el medi ambient i la pau, intervenint en diferents punts del planeta en què es cometen atemptats contra la naturalesa. Greenpeace duu a terme campanyes per aturar el canvi climàtic, protegir la biodiversitat, acabar amb l'ús de l'energia nuclear i de les armes i fomentar la pau.

Treballa amb el convenciment que la pressió pública, l'acció directa no violenta i el lobby polític produeixen els canvis necessaris per a un medi ambient millor.

Està present a 40 països de tot el món. Per a mantenir la seva independència, Greenpeace no accepta donacions de governs ni empreses, sinó que confia en les aportacions voluntàries de socis i simpatitzants.

Existeix per a denunciar criminals mediambientals i desafiar els governs i les empreses quan fallen en l'acompliment del seu mandat de salvaguardar el nostre entorn i el nostre futur.

Per acomplir la seva missió no tenen aliats ni adversaris permanents. Promouen el debat obert i informat sobre les opcions mediambientals de la societat. Utilitzen la investigació, el lobby i la diplomàcia pacífica per a perseguir els seus objectius, així com les confrontacions no violentes per a incrementar el nivell i la qualitat del debat públic.

No obstant això, com que són bastant agosarats i duen a terme algunes de les seves accions amb molta contundència, en moltes ocasions han estat víctimes de la violència privada o governamental, arribant inclús a ser empresonats alguns dels seus membres.

La seva flota de vaixells és un actiu únic en la batalla per salvar i protegir la Terra. Els seus vaixells s'utilitzen al davant de les campanyes de Greenpeace i sovint naveguen amb ells a àrees remotes per a testimoniar i prendre mesures contra la destrucció mediambiental.

Des dels seus inicis l'ànima i motor d'aquesta organització han estat les persones que, amb voluntat i convicció, han decidit actuar per a protegir el planeta. Els voluntaris de Greenpeace estan compromesos amb els seus principis d'independència i pacifisme i aporten el seu temps i habilitats per a col·laborar en les campanyes d'aquesta organització.

Greenpeace compta amb uns 100.000 socis a Espanya (18.000 a Barcelona) i més de 2,5 milions a escala mundial, i anima a què molts més s'involucrin cada dia i els ajudin a desenvolupar les seves activitats i campanyes. A Espanya també compta amb 400 voluntaris activistes.

Els socis i sòcies de Greenpeace comparteixen un sentiment de preocupació per les constants amenaces del medi ambient i per la multitud de conflictes que posen en perill la pau.

Com a petita mostra d'alguns dels èxits aconseguits per Greenpeace, anomeno els següents:

Setembre 2011. H&M, Adidas, Nike i Puma es comprometen a eliminar l'abocament de substàncies perilloses al llarg de tota la seva cadena de subministres i de tot el cicle de vida dels seus productes per l'any 2020.

Desembre 2010. El govern de Finlàndia exclou de la tala industrial 80.000 hectàrees d'ecosistemes forestals primaris a Lapònia, territori utilitzat pels pastors de rens del poble Sami. Culmina així una campanya de més de 8 anys per aturar la conversió d'aquests boscos en productes paperers.

Setembre 2010. Lliurament a John Dalli, comissari de Sanitat i Política de Consumidors de la Comissió Europea a Brussel·les, de més d'un milió de signatures a favor de la moratòria contra els cultius transgènics, recollides per Avaaz i Greenpeace.

Juliol 2010. Després de 10 anys de campanya, el Parlament Europeu aprova la llei que prohibeix el comerç de productes forestals procedents de tals il·legals i estableix requisits als importadors per avaluar el risc de comerciar amb fusta il·legal.

Maig 2010. Nestlé es compromet a deixar de comprar oli de palma a proveïdors que destrueixen les selves tropicals d'Indonèsia.

A escala estatal, entre altres resultats, s'ha aconseguit la prohibició d'abocar de residus al mar; les "cortines de la mort" van deixar de ser emblema de la flota espanyola; les espesses i grogues espumes escopides per les fàbriques de paper a les nostres costes i rius són història; va fer tancar la central nuclear de Zorita...

L'estiu del 2014, Greenpeace ha suprimit de cop la delegació catalana, i totes les altres de l'estat espanyol, a causa d'un ERO que afecta un 12% de la plantilla de tot l'estat. La crisi econòmica ha fet que no es compleixin

les previsions de nous socis, baixin les seves quotes mitjanes i augmentin les baixes. Per tant, actualment les úniques dades que puc oferir amb seguretat per a contactar-hi són les de la central de Madrid.

Per a contactar-hi:

Greenpeace España

San Bernardo, 107, 1º

28015 Madrid

Tel.: 91 444 14 00

Fax.: 91 447 15 98

Correu electrònic: informacion@greenpeace.es

Web: www.greenpeace.es

(Informació tret de la web de Greenpeace i altres).

FUNDACIÓ PARE MANEL

La Fundació Pare Manel és una institució sense ànim de lucre, arrelada als barris de Verdum-Roquetes de Barcelona, que desenvolupa i lidera projectes d'acció social i educativa. Va ser fundada pel sacerdot d'origen andalús Manuel Pousa Engroñat el 2004, qui continua dirigint-la. El Pare Manel, el 2009 va rebre la Creu de Sant Jordi de la Generalitat de Catalunya i la Medalla d'Honor de Barcelona.

L'objectiu principal de la fundació és treballar amb aquelles persones, infants, joves i famílies que estan en situació de major vulnerabilitat. El seu model d'acció realitza una atenció integral, que afavoreix la socialització i treballa per combatre la falta d'oportunitats que pateixen molts infants i joves.

La Fundació Pare Manel impulsa projectes que defensin el desenvolupament dels drets i de la qualitat de vida de totes les persones que pateixen exclusió i marginació social. Els àmbits principals on se centren les seves activitats i intervencions són la infància/juventut, el món penitenciari i el desenvolupament comunitari.

L'objectiu bàsic de la Fundació és potenciar, promoure, impulsar i ajudar a la realització de les accions i/o projectes que porti a terme l'Associació Grup Muntanyès en l'àmbit de la intervenció amb la infància i la joventut en situació de risc social, així com en l'àmbit penitenciari.

I com a finalitat recolzar d'altres entitats i/o persones que desenvolupin accions d'acompanyament a col·lectius en situació de marginalitat i d'exclusió social.

Els seus Programes són:

Programa de Presons:

La reinserció social de persones en situació de privació de llibertat és un dels reptes de la nostra societat.

Projectes:

- Llar d'acollida temporal "La Rectoria".
- Visites i seguiment personal dintre de les presons de Catalunya.

Programes Transversals:

Projectes:

- Microcrèdits. La Fundació Pare Manel col·labora amb la Fundació ICO en una experiència pionera a Europa que adapta la filosofia del Banc Grameen a una realitat local, en aquest cas al barri de Verdum, per demostrar que es poden desenvolupar serveis financers eficaços a l'hora de lluitar contra l'exclusió social i econòmica.
- Proinfància-lluïta contra la pobresa infantil de l'Obra Social "la Caixa". La Fundació Pare Manel participa al programa liderat per "la Caixa" que treballa per reduir la pobresa infantil cobrint les necessitats bàsiques d'infants entre 0 i 16 anys que es troben en situacions vulnerables.

Programa d'Inserció Laboral:

Amb l'objectiu d'ajudar a capacitar aquestes persones en l'accés i el manteniment als llocs de treball, es dissenyen projectes i itineraris laborals personalitzats i integrals.

Projectes:

- Acompanyament en la inserció de joves.
- amARTE: Asociación de Mujeres Artesanas (que és un projecte d'inserció sociolaboral i formatiu per a dones en situació de vulnerabilitat social dels barris de Verdum i Roquetes).

Programa de Reforç Escolar:

Amb l'objectiu de facilitar el seguiment i l'adaptació dels infants i adolescents al procés curricular, millorar les seves competències i reduir la desigualtat d'oportunitats que experimenten en l'entorn escolar.

Projectes:

- Reforç escolar.
- Aula d'informàtica.

Programa de Lleure Educatiu:

Amb l'objectiu d'establir una relació afectiva positiva que permeti fer un acompanyament integral, detectant situacions de risc, oferint suport i potenciant el desenvolupament ple de la persona.

Projectes:

- Centre obert.
- Psicomotricitat amb petita infància.

- Ludoteca "Jugar i llegir".
- Acompanyament d'infants/adolescents.
- Premonitors.
- Casal-menjador.
- Activitats d'estiu.

Programa d'Esport Educatiu:

Amb l'objectiu de facilitar, mitjançant l'esport, les relacions amb altres persones i grups fora de l'entorn quotidià més immediat. Aquestes relacions i capacitats són elements importants per a la integració social.

Projectes:

- Associació Esportiva Futbol Sala BABAR.
- Dinamització socioesportiva al CP Joves.

Com sol passar amb molts religiosos que exerceixen la seva tasca benefactora "més prop de la gent de la terra que té necessitats que del cel", al Pare Manel se l'ha criticat molt i se l'ha intentat descombregar amb excuses com que va assistir a una dona que es dessagnava perquè pogués avortar, i algun altre cas, o que va recolzar en alguna ocasió el matrimoni homosexual a les presons on exerceix la seva activitat pastoral, o que era amic d'un ateu i anticlerical, diuen, com el Pepe Rubianes, o que compta amb massa col·laboradors socialistes...(?)

Les accions del Pare Manel i de la seva Fundació se sustenten gràcies a una important xarxa solidària de persones, empreses, administracions, fundacions, etc... que li donen suport.

Contribucions econòmiques: Les accions educatives realitzades en l'atenció a la infància i la joventut, el món penitenciari o la dinamització social i comunitària necessiten un suport específic per a poder continuar desenvolupant-se... **el nostre suport econòmic.**

Voluntaris: Els seus projectes i accions són possibles gràcies als voluntaris. Cada projecte té voluntaris que regalen el seu temps i compromís, participant en la construcció d'un món més just i integrador. Les persones voluntàries reben el suport, l'acompanyament i la formació dels professionals dels projectes.

Patrocinis: Diverses empreses col·laboren ja amb la Fundació Pare Manel responsabilitzant-se també del seu entorn social i oferint recursos a les persones en situació de risc social.

Per a contactar amb la Fundació:

Fundació Pare Manel

Via Favència 244 Esc. A, local

08042 Barcelona

Tel: 932 761 766

Correu electrònic: comunicacio@paremanel.org

Web: www.paremanel.org

(Dades tretes de la web de la Fundació i d'altres).

El Pare Manel va dir: "Si la gent es mor de gana, no busquem raons sinó solucions".

L'ÀNGEL OLARAN I EL CENTRE D'INICIATIVES SOLIDÀRIES

L'Àngel Olaran és un missioner basc que fa més de 40 anys que és al continent africà ajudant a les persones més necessitades en països com Tanzània, Somàlia i, per últim, Etiòpia.

A Wukro, localitat de la regió del Tigray al nord d'Etiòpia i amb una població de més de 40.000 habitants, s'hi troba la missió de St. Mary's, on el missioner té a càrrec seu més de 800 orfes que depenen totalment de l'ajuda que els hi proporciona, amés d'ajudar altres col·lectius..

L'Àngel Olaran és una persona abnegada, sacrificada i entregada en cos i ànima als més necessitats.

Viu i comparteix la seva misèria, la seva fam, el seu sofriment, les seves malalties i la seva mort. Allí ha viscut de molt a prop les destrosses personals i familiars més cruels i inhumanes que puguem imaginar.

Les grans malalties que assolen el país com la sida i la tuberculosi fan que l'Àngel Olaran faci de figura paterna en famílies d'orfes on el germà gran cuida els més petits en unes cases de lloguer proporcionades pel programa d'ajut que ell va emprendre. Gairebé cada dia els visita, cuida i vetlla perquè els falti el menys possible.

A Mollerussa hi ha el Centre d'Iniciatives Solidàries Àngel Olaran, fundat i dirigit per l'Àngel Pujol, que li dóna suport ininterromput durant 9 anys, fins que al gener del 2015 va morir sobtadament. També hi altres ONGs arreu de l'estat espanyol que col·laboren amb aquest missioner.

Entre les activitats que l'Àngel Olaran duu a terme i el Centre d'Iniciatives Solidàries de Mollerussa recolza econòmicament s'hi troben les següents:

(informació obtinguda del butlletí del C.I.S "News 2013")

- El programa d'intervenció i protecció d'orfes. L'objectiu d'aquest programa és la cura i protecció dels menors orfes i altres infants exposats a la vulnerabilitat (800 en total), garantint-los un creixement dins d'un àmbit saludable i sostenible cobrint-los les necessitats bàsiques com ara l'habitatge, l'alimentació, l'assistència mèdica, la roba, l'educació i la seguretat de no ser exclosos socialment. Als nens se'ls proporciona un tutor per a la seva protecció i se'ls assigna una quota mensual perquè puguin cobrir les seves necessitats bàsiques i no ser vulnerables a l'exclusió de la resta dels nens de la població. El programa està portat per coordinadors socials i cuidadores que exerceixen el paper de mares, cuidant així dels petits d'una forma més natural.

- Els programes d'intervenció i protecció a gent gran, marginats, discapacitats i persones portadores del VIH/SIDA. Amb aquest programa es treballa per garantir un suport a persones que són incapaces de cuidar-se a si mateixes, i a persones en gran risc d'exclusió. S'atribueix una simbòlica paga mensual a 200 persones perquè puguin sobreviure el dia a dia. Es proporciona alimentació a indigents i es dóna un suport nutricional a persones portadores del VIH/SIDA. Es cobreixen les despeses mèdiques a qui més ho necessita i se supervisa malalts. Totes aquestes funcions estan cobertes per treballadors socials i per voluntaris locals etiòps i voluntaris que es desplacen cada any a Wukro per oferir la seva ajuda.

- El programa dels microcrèdits. Es proporciona als emprenedors/es petits crèdits perquè puguin iniciar-se en el món empresarial amb la garantia de l'escola de St. Mary's. Amb aquests microcrèdits, es creen tallers de formació i ocupació perquè les persones receptores aprenguin a generar els seus propis ingressos mitjançant diverses activitats com la creació de petits tallers de soldadors, de costura, botigues d'ultramarins, etc. En aquest programa hi participen anualment unes 250 persones. A causa de l'augment de població de Wukro, és necessari crear petits negocis per poder donar un impuls a l'economia local i perquè esdevinguin autosuficients.

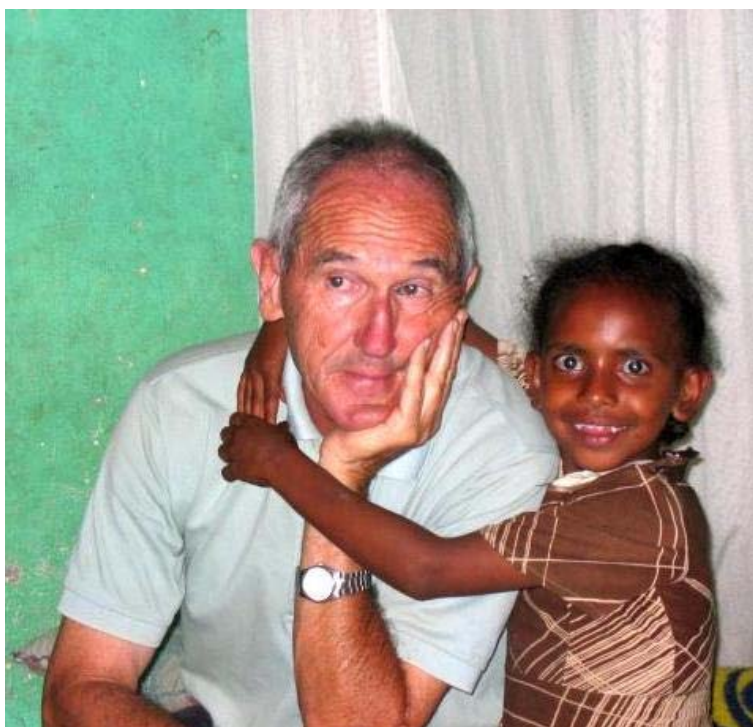
- Reduir la desnutrició infantil per prevenir la seva mortalitat. La prioritat d'aquest projecte és prevenir que els nens morin pel simple fet de no poder menjar. Es distribueixen racions d'aliments a nens amb desnutrició severa i se'ls fan revisions mèdiques constants per garantir una estabilitat en la seva salut. També s'educa a les mares i cuidadores amb l'objectiu que sàpiguen i aprenguin a tenir cura dels petits.

- També estan treballant per a portar aigua a la missió de St. Mary's, i en moltes altres activitats.

Algunes persones de Bellpuig i rodalies han visitat l'obra de l'Àngel Olanar a Wukro i han estat testimonis dels bons resultats que està aconseguint junt amb els seus col·laboradors.

Per a saber més sobre les activitats de l'Àngel Olanar, es va publicar un primer llibre titulat "Ángeles de Wukro. La lucha contra la pobreza en un rincón de Etiopía", escrit per Mayte Pérez Báez, i ara se n'ha publicat un segon titulat "Què podem fer?. Els fets del missioner Àngel Olanar al nord d'Etiòpia", escrit per Jaume M. Jaumà. Tots dos són molt bons i es poden adquirir al C.I.S. de Mollerussa, Av. del Canal 7, telèfon 973 601097, e-mail info@isolidaries.org, web www.isolidaries.org, on també s'hi poden comprar diversos articles, informar-se, fer-se soci o apuntar-se a alguna de les moltes activitats que duen a terme durant tot l'any a les nostres comarques per a recaptar diners com, per exemple, trobades moteres, sopars solidaris, concerts, campionats del joc de la botifarra, competicions esportives, tómbols, viatges a Etiòpia, etc.

L'Àngel Olanar diu: "Si no s'acaba amb la pobresa, és perquè no interessa fer-ho. La fam és un genocidi programat, tolerat. Cal anomenar les coses pel seu nom. I si les paraules han arribat a perdre sentit, caldrà inventar un idioma nou".

ENTITATS PRODUCTIVES D'INTEGRACIÓ SOCIAL

L'Olivera és una cooperativa d'integració social de Vallbona de les Monges que cultiva vinyes i oliveres i elabora vins i olis, incorporant persones amb dificultats que participen activament en tot el procés, convençuts que el treball és una experiència vital i emocional.

La cooperativa treballa en dos eixos: la promoció social de les persones amb discapacitats psíquiques, especialment aquelles amb situacions socials més desfavorides, i el plantejament de sortides econòmiques productives a partir dels mateixos valors de la zona.

Van començar aquesta aventura l'enginyer Carles de Ahumada i el seu equip l'any 1974 i, com a resultat d'aquesta feina, han obtingut: un ventall de vins i olis de qualitat **que conviden a tothom a descobrir**; una llar-residència en règim permanent i oberta tot l'any amb capacitat per a setze persones; un servei de teràpia ocupacional on 8 persones fan activitats d'habilitats personals i socials i teràpia laboral (hort, manteniment de l'entorn, etc.) i la constitució de la Fundació L'Olivera com a instrument que garanteix l'acció de l'entitat en el temps i promou noves iniciatives.

Des del 2010, L'Olivera s'encarrega de la gestió de la finca que l'Ajuntament de Barcelona té a Can Calopa de Dalt (Parc Natural de Collserola) així com del funcionament de totes les seves dependències i equipaments.

Treballen i gestionen les 3 hectàrees de vinya de la finca i hi elaboren el vi de l'Ajuntament. El Vi de Barcelona busca ser un vi representatiu de la ciutat, un símbol propi, que reculli el testimoni mil·lenari de la tradició vinícola de la Mediterrània.

Amb el temps han assumit noves feines que els ajuden a garantir la viabilitat del projecte: fan feines de camp per a pagesos o altres viticultors que ho necessitin, fan caterings, elaboren lots de Nadal, etc.

Per a contactar-hi:

L'Olivera Cooperativa

La Plana, s/n.

25268 Vallbona de les Monges (Lleida)

Tel. / Fax.: 973 33 02 76

Correu electrònic: olivera@olivera.org

Web: www.olivera.org

(Dades tretes de la web de la Cooperativa).

A L'Olivera diuen que “la dimensió social i l'economia productiva poden anar de la mà”.

L'Acudam (Associació Comarcal d'Urgell d'Ajuda al Minusvàlid) és una empresa declarada d'utilitat pública i d'interès social ubicada a Mollerussa. Fundada el 1975, l'empresa compta amb una plantilla de més de 120 treballadors, unes instal·lacions industrials que superen els 11.000 m² i uns vivers de més de 7.000 m². Amb un marcat caràcter multisectorial, les seves principals activitats són: fabricació de cortines, persianes i mosquiteres; alvèols per a la fruita i envasos agroalimentaris; safates forestals i contenidors per a vivers; protectors per a vinya, fruiters, olivera i altres arbres i plantes; articles de ferreteria i material elèctric; producció de planters per a l'olivera; fabricació i manipulats per a tercers.

Comercialment Acudam abasta tota Espanya i exporta a diversos països.

Els beneficis de l'activitat comercial d'Acudam s'inverteixen en la millora permanent de la seva tasca social.

Aquesta tasca social, exercida a la comarca del Pla d'Urgell, es compon de diferents àrees dedicades a l'atenció a persones amb discapacitat intel·lectual, donant-los suport i millorant així el seu nivell d'autonomia i qualitat de vida, la qual cosa redunda també beneficiosament en l'entorn familiar.

Per a l'atenció dels infants i joves, l'Associació disposa del centre d'educació especial Siloé. Pels adults compta amb els Tallers Pla d'Urgell, amb pisos tutelats destinats als nois i noies amb més autonomia personal, i amb una residència que acull els qui es queden sense pares o els qui la família no pot atendre. Les persones més greument afectades són ateses a la Llar Santa Anna del Castell del Remei, a càrrec dels Germans Franciscans de la Creu Blanca.

Des dels seus orígens, la implicació de les famílies ha estat un element imprescindible pel bon funcionament i progressió de l'entitat. A cada pas endavant que ha fet l'Associació hi ha la presència incondicional dels pares.

Per a contactar-hi:

ACUDAM (Oficines)

C/ Ferrer i Busquets, 2

25230 Mollerussa

Tel.: 973 71 04 04

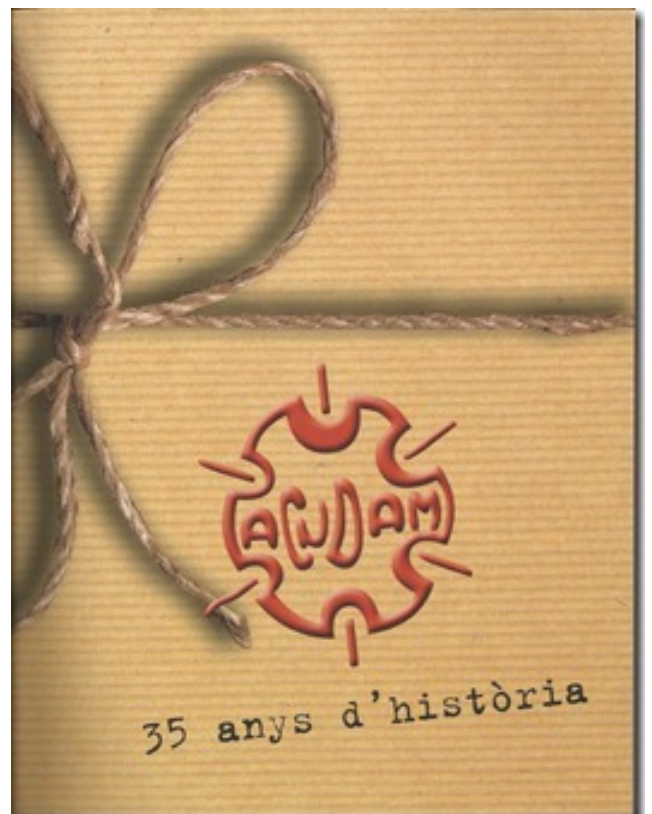
Fax.: 973 71 04 53

Correu electrònic: comercial@acudam.com

Web: www.acudam.com

(Dades tretes de la informació de l'Associació).

L'Angelina Roure, cofundadora d'Acudam, va dir: "En aquells anys (els previs a la fundació d'Acudam) hi havia un sentiment popular horrorós, s'escoltava massa sovint els que en deien «el castigo de Dios», com afirmant que tenir un fill amb alguna discapacitat fos un càstig, era una vergonya llavors treure el fill a passejar, érem, tal qual, un reflex de l'Espanya més profunda".

L'Associació Alba, de Tàrraga, va començar la seva activitat el 1975 creant una escola per a discapacitats. L'any 1979 va veure la necessitat de donar una continuïtat d'ocupació a aquests nens i nenes i es va crear el Taller Alba. Des d'aleshores està treballant per a millorar la qualitat de vida de les persones amb qualsevol tipus de discapacitat psíquica, física i mental de les comarques de l'Urgell i la Segarra. Per aconseguir-ho, es potencia i enforteix l'àrea empresarial de l'Associació, generant nous llocs de treball per a persones amb discapacitat (dóna feina a més de 230 persones), desenvolupant productes i serveis de qualitat, etc.

Els serveis amb què compta actualment són: l'Escola Alba, on s'atén alumnes amb necessitats especials d'edats entre 3 i 21 anys; el Centre Ocupacional Alba, on es realitzen activitats de teràpia ocupacional; el Centre Ocupacional Espígol, on es realitzen activitats terapèutiques i de voluntariat amb entitats de Cervera; Llar Aleix i Llar Alba, que són llars residencials que treballen l'autonomia personal; Serveis de Salut Mental, que formen les persones amb problemes de salut mental per a trobar feina, i fan un seguiment a domicili dels hàbits de vida de les persones; Club Alba, amb el que participen en diferents competicions esportives; Àrea de Serveis, on ofereixen serveis de bugaderia, jardineria, neteja i manipulats a qui ho necessiti; Restaurant El Gat del Rosal; Cuina Centra, que subministra menús a tota l'Associació i realitza serveis de càtering per a tercers; L'obrador de galetes El Rosal, que produeix galetes artesanes fetes a mà; Botigues Alba físiques i on-line; Quàlia projectes educatius, amb serveis integrals per a escoles i casalets en èpoques no escolars; Artis, activitat ocupacional basada en la creació artística.

Per a contactar-hi:

Associació Alba
Av. Onze de Setembre s/n
25300 Tàrraga
Tel.: 973 312221
Fax.: 973 312208
Correu electrònic: info@aalba.cat
Web: www.aalba.cat

(Dades tretes de la informació de l'Associació).

A l'Associació Alba van dir: "Generem oportunitats amb la finalitat d'aconseguir el màxim de desenvolupament i qualitat de vida de les persones amb discapacitat intel·lectual i/o malaltia mental de l'Urgell i la Segarra".

Un greu problema que tenen aquests darrers anys aquest tipus d'organitzacions és el del finançament, ja que a causa de la crisi els han retirat gran part de les subvencions oficials que rebien, malgrat estan donant uns serveis als discapacitats que pertocaria donar als governs.

EL TELÈFON DE L'ESPERANÇA

“El **Telèfon de l'Esperança de Barcelona** és una ONG que des de 1969 dóna atenció telefònica a qualsevol persona que necessiti ser escoltada.

Són voluntaris formats específicament per fer aquesta tasca de forma anònima, apolítica, aconfessional i confidencial.

La seva finalitat és acompanyar i donar suport a qualsevol persona que els truqui, sigui quina sigui la problemàtica que presenti.

No jutgen, ni aconsellen ni diuen què és el que s'ha de fer. Són experts a escoltar de forma activa perquè sigui la mateixa persona qui trobi les possibles vies per afrontar la situació que està vivint.

Són “una veu amiga” que no pretén actuar com un professional, sinó parlar d'igual a igual i compartir un temps amb qui els truqui, sense presses ni altres condicionants.

Tot això ho fan les 24 hores del dia i durant tot l'any, és a dir, que se'ls pot trucar en el moment que es tingui la necessitat. És un servei permanent.

També poden facilitar altres telèfons o adreces on puguin atendre de forma més personal les circumstàncies de cadascú.

Qualsevol pot fer ús del seu servei, només cal que tingui la necessitat de parlar amb algú de tot allò que l'amoïni.

Si un se sent sol i vol parlar amb algú de forma anònima sense que hagi de donar després més raons. Si algú té necessitat d'explicar quelcom que no hagi explicat mai a ningú o si alguna cosa l'amoïna i no sap quin camí seguir o què fer. Si se sent angoixat o desanimat, que no dubti a trucar-los i conèixer el seu servei.

Problemes emocionals, sentimentals, familiars, de parella, laborals, malalties psíquiques o físiques, dependències o altres poden ser un motiu tan vàlid com qualsevol altre per necessitar una veu amiga.” (Així és com es presenta en un fulletó aquesta ONG).

El Telèfon de l'Esperança de Barcelona és autònom d'altres telèfons de l'esperança espanyols, opera tant en català com en castellà, compta amb prop de 190 voluntaris (el 75% són dones) que atenen les trucades i és gestionat per la Fundació Ajuda i Esperança, amb un pressupost anual d'uns 150.000 € (es finança a través de subvencions i aportacions particulars). El 2009 aquesta Fundació va rebre la Creu de Sant Jordi.

Pel Telèfon de l'Esperança de Barcelona l'anonimat és un fonament bàsic, tant per preservar la identitat de la persona que truca, com la del voluntari que l'atén. D'aquesta manera s'aconsegueix que la persona que truca expressi lliurement tant les seves angoixes i preocupacions com les seves idees i accions.

Pel Telèfon de l'Esperança l'aconfessionalitat és un altre fonament bàsic, com també ho és que la persona que truca se senti ben acollida sigui quin sigui el motiu de la trucada.

Els seus voluntaris ni aconsellen ni dirigeixen. La seva funció és la d'un acompanyament actiu, mitjançant l'escolta activa. Totes les persones i problemàtiques tenen cabuda a les seves línies telefòniques, amb la completa seguretat que ningú les jutjarà.

La primera notícia que es té de la creació d'un telèfon de l'esperança data del final de la segona guerra mundial a Anglaterra. Es vivien temps de caos i desesperació i el servei va sorgir com una ajuda puntual i urgent a la crisi i com a prevenció del suïcidi. Posteriorment es va ampliar i sorgiren serveis d'atenció psicològica, ètico-moral i d'orientació.

El primer Telèfon de l'Esperança creat a Espanya es va fundar a Bilbao l'any 1968. Va ser el sacerdot franciscà Jesús Biain, que en tenir notícia dels telèfons d'ajuda a altres llocs de món, va veure la necessitat de crear un servei similar a Espanya, i així va néixer “La Voz de la Esperanza”.

El mes de març de 1969 va néixer el Telèfon de l'Esperança de Barcelona, fundat pel sacerdot caputxí i psicòleg mossèn Miquel Àngel Terribas i Alamego, que el va dirigir fins a la seva sobtada mort als 53 anys, a l'octubre de 1986.

El Telèfon de l'Esperança de Barcelona, l'any 2013 va rebre 19.935 trucades (una mitjana de 55 diàries) i cada any que passa van augmentant, sobretot des de l'inici de la crisi. Tant és així que l'organització està desbordada per la manca de recursos econòmics i humans per a fer front a l'augment de la demanda.

El perfil majoritari de la persona que cerca ajuda en aquest servei és el d'una dona (el 73% dels usuaris), d'entre 31 i 70 anys, soltera o vídua (53%) i que viu a la província de Barcelona (50%).

Gran part de les persones que hi truquen es troben molt angoixades i, en alguns casos, fins i tot en un “estat límit” que cal derivar cap a un professional.

Les principals preocupacions dels usuaris estan relacionades amb les relacions entre adults, com baralles derivades de problemes econòmics, ansietat en l'entorn laboral i rebuigs socials, entre altres.

Per l'alt índex de problemes econòmics manifestats, els voluntaris que atenen les trucades també informen dels recursos públics dels quals es disposa per a poder superar la seva situació, a més de contenir-los l'angoixa.

La Mercè Tortras, voluntària del servei, va explicar a un periòdic que fa 8 anys que hi treballa entre 8 i 10 hores al mes; que ha escoltat moltes històries de tot tipus, encara que les més freqüents tenen a veure amb la soledat, la depressió, l'alcohol i les males relacions amb l'entorn; que les converses solen durar entre 20 i 30 minuts; que mai els diu el que han de fer, sols els escolta, ja que molts dels que truquen sols volen explicar a algú les seves preocupacions, sentint-se més satisfets i tranquils quan ho han fet; i que quan a algú li dius que l'entens i que et poses en el seu lloc, crees molta empatia i se sent millor... que sols el fet de compartir els seus problemes l'ajuda a relaxar-se i atenua la seva ansietat.

La Mercè era professora i quan es va jubilar va decidir fer-se voluntària del Telèfon de l'Esperança. Comenta que encara que sembli un treball dur, és molt gratificant, ja que et sents útil quan ajudes els altres.

La Neus Calleja, directora del Telèfon de l'Esperança de Barcelona, va dir que hi ha moltes persones que truquen de manera assídua perquè necessiten que algú els escolti, moltes estan soles, i el telèfon és una via d'escapament que ofereix contacte i relació. També va dir que no tothom està preparat per atendre les trucades, s'ha de tenir contenció emocional i s'ha de comprovar que les problemàtiques que s'expliquen per telèfon no afecten l'oient, per la qual cosa es realitza una selecció rigorosa i es dona una formació específica.

La Maria Rosa Buxarrais, presidenta de la Fundació Ajuda i Esperança, també va dir que, fins i tot, els mateixos psiquiatres recomanen als seus pacients que truquin al Telèfon de l'Esperança si tenen una crisi i no poden contactar amb el seu metge.

Entre els voluntaris hi ha gent molt diversa, força jubilats i persones que estan a l'atur, però també n'hi ha que combinen feina i atenció al Telèfon, sobretot els que fan nits. Alguns fa més de 25 anys que són voluntaris.

“Cal que ens traiem el barret davant aquestes persones que, sense rebre res a canvi, dediquen un mínim de 10 hores mensuals a donar suport a persones immerses en veritables drames. Són gent molt positiva que quan parles amb ells reps una injecció d'energia vital. Sempre que hi hagi persones així, la societat tindrà garantia d'un futur millor”, afirma orgullosa la presidenta de la fundació.

Els requisits per ser voluntari/oïdor són:

- Tenir preferentment entre 27 i 70 anys.
- Es valorarà l'experiència prèvia en voluntariat.
- Bona comprensió del català i del castellà.
- Estar vivint un moment d'estabilitat emocional.
- Disposar de 10 hores al mes per dedicar-los-hi.
- El servei es dona des de la seu de la fundació a Barcelona, per la qual cosa és difícil fes-se voluntari si es resideix fora.

També es pot col·laborar fent aportacions econòmiques.

El Telèfon de l'Esperança potser és una ONG diferent de les que se'ns donen a conèixer habitualment pels mitjans de comunicació, però no per això menys útil i solidària.

El web del Telèfon de l'Esperança de Barcelona és www.telefonoesperanza.com

El telèfon per a fer ús del servei és el 93 4144848

El telèfon per a fer-se voluntari/a és el 93 2020260

**Siguis com siguis...
Et passi el que et passi...
Tinguis l'edat que tinguis...**

**SI NECESSITES PARLAR
AMB ALGÚ, TRUCA'NS**

**24 HORES
AL DIA**

93 414 48 48
TELÈFON DE L'ESPERANÇA DE BARCELONA

T'OFERIM UNA VEU AMIGA, ANÒNIMA I CONFIDENCIAL

Fundació Ajuda i Esperança

ONGs PER TIPUS D'ACTIVITAT

Les ONGs més habituals es podrien classificar com a mínim en quatre grans grups, encara que n'hi ha moltes altres que per la seva especialització no es poden enquadrar en cap d'aquests grups:

1. ONGs Socials: que treballen en els sectors més desfavorits i marginats de la nostra pròpia societat. Fan treballs d'assistència, integració, prevenció de la marginació, sensibilització de l'opinió pública, etc. en els col·lectius d'immigrants, refugiats, gitanos, discapacitats, drogodependents, malalts, ancians, sense sostre, etc. Són molt conegudes en el nostre entorn Càritas i Creu Roja.

2. ONGs de Drets Humans: que treballen en la denúncia de la violació dels drets humans i en la defensa d'aquests drets a tot el món. Fan campanyes de sensibilització de l'opinió pública, pressionen els governs, divulguen estudis i investigacions, etc. Són molt conegudes aquí Amnistia Internacional i Acnur (refugiats).

3. ONGs Mediambientals: que treballen en la defensa del medi ambient. Fan accions per evitar l'extinció d'algunes espècies d'animals, així com l'estudi, conservació i defensa de la natura en general. Són molt conegudes internacionalment Greenpeace i WWF.

4. ONGs pel Desenvolupament: que tenen com a objectiu impulsar polítiques i actuacions encaminades al benestar i desenvolupament social de col·lectius exclosos o empobrits, principalment als països del Sud. També tenen una gran participació en les catàstrofes que sovint es produeixen arreu del món. N'hi ha moltíssimes i, entre les més conegudes, s'hi troben Mans Unides, Oxfam Intermón, Metges Sense Fronteres, Acción Contra el Hambre, Ayuda en Acción, Unicef, Save the Children i la Fundació Vicente Ferrer.

No totes les ONGs són grans o conegudes, n'hi ha moltes més de mitjanes i petites que estan especialitzades, tenen presència a Catalunya i es dediquen, entre altres coses, ...

- **al món penitenciari:** Fundació Pare Manel,
- **a les persones sense llar:** Arrels Fundació,
- **a tenir cura de malalts incurables i pobres:** Cottolengo del Pare Alegre,
- **a cuidar avis pobres:** Germanes dels Pobres de Lleida,
- **als nens i joves que s'han vist privats de l'atenció familiar:** Aldees Infantils SOS,
- **a proveir d'aliments a la gent d'aquí:** Bancs d'Aliments,
- **a la inserció social de discapacitats a les nostres contrades:** L'Olivera (Vallbona de les Monges), Acudam (Mollerussa), Associació Alba (Tàrraga),
- **a la defensa dels drets humans i la justícia:** Assemblea de Cooperació per la Pau, Justícia i Pau, Comitès Oscar Romero, SOS Racisme, Comissió Catalana d'Ajuda al Refugiat, Setem,
- **a la infància marginada:** Acción por la Infancia, Fundación Acude,
- **a solucionar angoixes puntuals de les persones:** Telèfon de l'Esperança,
- **a la prevenció de les drogodependències i altres conductes addictives:** Projecte Home Catalunya,
- **a lluitar contra malalties concretes:** Associació Espanyola Contra el Càncer, Fundació Josep Carreras Contra la Leucèmia,
- **a la banca ètica:** Triodos Bank, OikoCrèdit, Fiare, Coop57,
- **a deixar o donar diners per a l'autoocupació:** ASCA-Associació Solidària Contra l'Atur,
- **a l'ecologisme:** Ecologistas en Acción,
- **a canviar el sistema agroalimentari actual:** Vetermon,
- **a fer cooperació internacional i sensibilitzar els treballadors:** Fundació Pau i Solidaritat (CCOO),
- **a la cooperació i desenvolupament, així com a atendre altres necessitats del Tercer Món:** el CIS de Mollerussa, Aigua per al Sahel, Àfrica-Edusa, ACDC Lleida, AASARA, Fundació Banc de Recursos, Proide, Sonrisas de Bombay, Nous Camins, World Vision, Plan, Global Humanitaria, Pobles Germans, Acsur-Las Segovias, Fisc Catalunya,
- **a qüestions sanitàries del Tercer Món:** xarxa d'hospitals Sant Joan de Déu, Medicus Mundi, Metges del Món, Matres Mundi, Anesvad, Farmamundi,
- **a resoldre els problemes de visió al Senegal i l'Índia:** la Fundació Ferreruella-Sanfeliu (que és de Lleida),
- **a vacunar la població d'Àfrica:** África Arco Iris,
- **a apadrinar nens del Tercer Món:** Comparte, Ayuda en Acción, Plan, Aldeas Infantiles SOS, Ayudemos a un Niño, Fundació Vicente Ferrer, Global Humanitaria, Gossas, World Vision, Tierra Agua y Sol,

- **a l'educació:** Fundació Entreculturas, Joves del Tercer Mundo, Alfabetització Sin Fronteras, Educació Sin Fronteras,
- **a micro donacions:** Hazlo Posible, Comparte,
- **a defensar l'equitat de gènere arreu del món:** Interred Catalunya,
- **a l'intercanvi amb els pobles indígenes:** alterNativa, Survival,
- **a promoure la pau:** Associació Catalana per la Pau, ACPP-Asamblea de Cooperación Por la Paz, Moviment per la Pau, Fundació per la Pau,
- **a millorar la situació emocional de la infància que pateix conflictes bèl·lics o catàstrofes naturals:** Pallassos Sense Fronteres,
- **i, també:** societats protectores d'animals, parcs de bombers voluntaris, associacions de donants de sang, grups de visita a malalts i ancians, associacions de protecció civil, etc.

ON TROBAR DADES SOBRE ONGs:

- **coordinadora-ongd-lleida.cat:** Coordinadora d'ONGD i aMS de Lleida, amb agenda d'activitats.
- **fcong.cat:** Federació Catalana d'ONG per la Pau, els Drets Humans i el Desenvolupament.
- **guiaongs.org:** Portal de les ONGs d'Espanya amb un llistat d'ONGs per temes.
- **ong.consumer.es:** Amplíssima llista d'ONGs en diversos ordres, fins i tot per pressupostos.
- **guiatransparenciaong.org:** Puntuen a més de 100 ONGs.
- **canalsolidario.org:** Informació i notícies sobre ONGs.
- **coordinadoraongd.org:** Coordinadora ONG para el Desarrollo España, de la qual en són membres la major part d'ONGs pel desenvolupament. És important la seva qualificació de les ONGs.
- **fundacionlealtad.org:** Institució per a fomentar la confiança de la societat espanyola en les ONGs. Ofereix informació sobre més de 130 ONGs que han sol·licitat voluntàriament ser analitzades.
- **hacesfalta.org:** Fundació Hazloposible amb anuncis diversos de voluntariat, directori d'ONGs, etc. També tenen: voluntariadocorporativo.org, solucionesong.org, canalsolidario.org

De vegades, el que una persona necessita no és una ment brillant que li parli, sinó un cor pacient que l'escolti.

Anònim.

PERSONES

EL NEN IQBAL MASIH I LA NENA MALALA YOUSAFZAI

Al nen pakistaní **Iqbal Masih**, nascut possiblement el 1982, li van arrabassar la infància quan va començar a treballar amb tan sols 4 anys i li van privar la joventut i maduresa quan el van assassinar amb tan sols 12 anys, el 16 d'abril del 1995.

En memòria d'aquest nen que va aixecar la veu contra l'explotació dels més dèbils, se celebra cada 16 d'abril el Dia Mundial Contra l'Esclavitud Infantil.

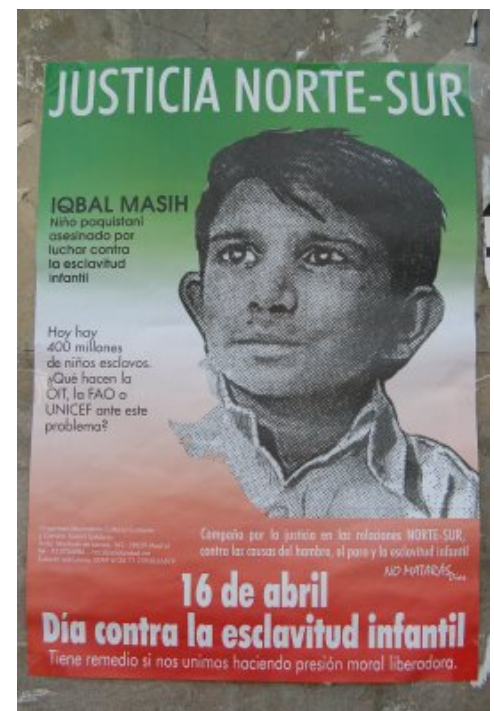
Aquest dia es commemora l'assassinat del nen que fou "arrendat" al propietari d'una fàbrica de catifes de Punjab (Pakistan) a l'edat de 4 anys pel seu pare (o mare?) per a cobrir un deute de 600 rupies (uns 19 dòlars americans). Aquest deute no es va poder pagar per l'increment constant d'interessos, la qual cosa va suposar que l'Iqbal es passés la infància treballant en règim de semi esclavitud.

Les pèssimes condicions de treball a què era sotmès l'Iqbal, així com la poca alimentació que rebia, li van perjudicar molt la seva salut i creixement, semblant molt aviat "un nen vell".

Quan tenia 10 anys, l'Iqbal va assistir a una xerrada sobre drets humans i la seva vida va canviar radicalment, aconseguint escapar-se de la fàbrica gràcies a una organització anomenada Front d'Alliberació del Treball Forçat, i a Ehsan Khan, una activista que lluitava per acabar amb les condicions d'esclavitud en el treball. Tot i la seva joventut, l'Iqbal es va dedicar a denunciar les deplorables condicions laborals en què treballaven molts altres nens a les fàbriques de catifes, totxos, etc., convertint-se en un heroi per a ells però també en un destorb pels empresaris que es beneficiaven del treball infantil.

Amb aquesta organització va ajudar a alliberar més de 3.000 nens pakistanesos i va fer conferències sobre treball infantil per tot el món fins als 12 anys, quan fou assassinat mentre conduïa una bicicleta prop de casa seva.

La seva història s'ha popularitzat per diferents llibres com, p. e., La història de l'Iqbal de Francesco d'Adamo i Stolen Dreams: Portraits of Working Children, de David L. Barker. També se n'ha fet una pel·lícula. Ha rebut diverses condecoracions, abans i després de la seva mort.

Malauradament, en el món segueixen havent-hi més de 200 milions de petits Iqbal que, en lloc d'anar a l'escola i jugar, es passen la seva infantesa treballant gairebé com a esclaus, tant a l'Àsia, com a l'Àfrica i a l'Amèrica Llatina.

La nena pakistaní **Malala Yousafzai**, nascuda el 12-7-1997, a partir dels 13 anys es va donar a conèixer en un blog de la BBC de Londres, signant amb el pseudònim de Gul Makai, on explicava com era la vida sota el poder dels talibans que ocupaven la seva regió, on estava prohibit que les nenes anessin a l'escola. Però ella hi anava i exhortava les altres nenes a anar-hi també. Més endavant es va fer pública la seva identitat, empenent altres accions reivindicatives i participant en un documental.

El 9 d'octubre del 2012, quan tenia 15 anys i mentre anava a l'escola en un autobús, un talibà li va disparar uns trets, un dels quals li va entrar per l'ull esquerre i li va sortir per l'espatlla dreta.

Quan es va despertar, al cap d'una setmana de l'atemptat, va dir que li sabia molt greu no haver pogut parlar amb el seu agressor abans que la disparés, ja que li hauria dit: "D'acord, dispara'm, però primer escolta'm. El que estàs fent està malament. Jo no estic en contra teu, sols vull que les nenes puguem anar a l'escola".

Després fou traslladada a un hospital d'Anglaterra on li van fer diverses operacions al crani, implantant-li una placa de titani al cervell i un dispositiu auditiu, i es va recuperar. Actualment viu allí, ja que segueix amenaçada de mort per part dels talibans pakistanesos, igual que son pare.

A partir d'aquest atemptat en què podia ben bé morir però que se'n va sortir, va decidir dedicar la seva vida a ajudar els altres. El seu comportament inicial tan exemplar i el ressò que va tenir l'atemptat a tot el món, li han permès després aixecar la seva veu en nom dels milions de nenes que en moltes parts del món se'ls hi nega el dret a anar a l'escola i aprendre.

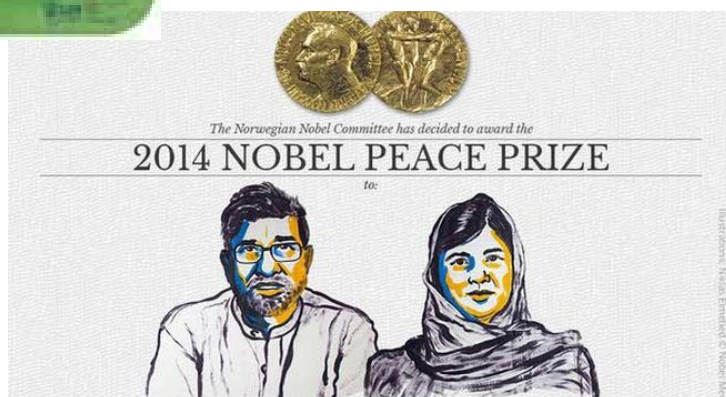
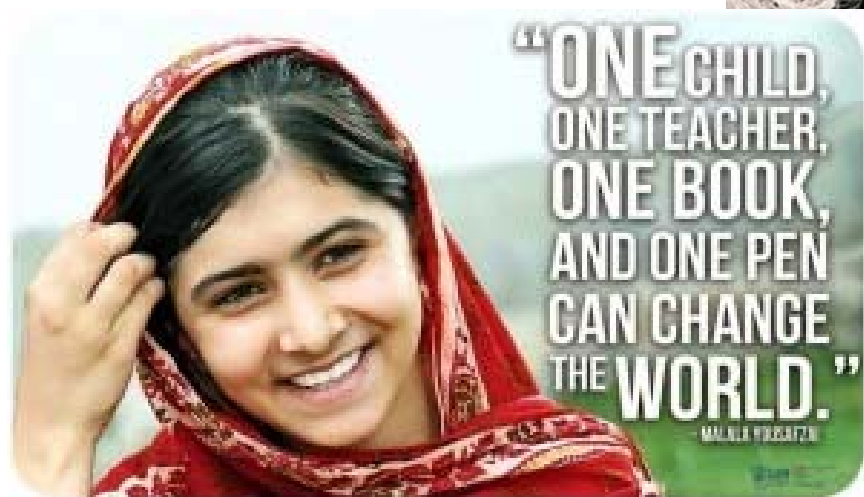
Contràriament al que pretenien els talibans, la Malala en lloc de víctima s'ha convertit en una heroïna i en un símbol universal. Avui en dia se la considera una de les líders sociopolítiques joves més inspiradores i influents del món... i tot va començar perquè ella volia anar a l'escola, i era una nena!

Segons el que ella mateixa va explicar, a la seva terra, quan neix un nen disparen rifles a l'aire per a celebrar l'arribada d'un baró, mentre que si neix una nena se l'amaga darrere la cortina i la seva funció a la vida no és altra que la de preparar el menjar i procrear.

Als 16 anys va publicar la seva biografia i, el dia en què els va complir, va fer un discurs a una assemblea de joves a la seu central de les Nacions Unides a Nova York on va dir, entre altres coses, "un nen, un mestre, un llibre i un llapis poden canviar el món".

Ha rebut el Premi Nobel de la Pau del 2014 (junt amb l'activista indi Kailash Satjarthi), sent la persona més jove que mai l'ha guanyat, i molts altres premis, entre ells el Premi Internacional Catalunya de l'any 2013 "per la seva determinació i el seu coratge en la defensa dels drets humans".

La Malala Yousafzai va dir: "Jo no parlo per mi, sinó per aquells la veu dels quals no pot ser escoltada. Aquells que han lluitat pels drets. El seu dret a viure en pau. El seu dret a ser tractats amb dignitat. El seu dret a la igualtat d'oportunitats. El seu dret a ser educats".

RACHEL CORRIE

Com tots segurament recordarem, el mes de juliol del 2014 es va iniciar, per enèsima vegada, un conflicte bèl·lic sobre la denominada Franja de Gaza (Palestina) al ser atacada per l'exèrcit israelià com a represàlia pel segrest i assassinat de tres adolescents israelians.

Encara que la versió del govern d'Israel diu que només pretenien atacar els assentaments del Moviment de Resistència Islàmica (Hamàs) i acabar amb els atacs de coets des de Gaza a Israel, la veritat és que després de 50 dies de molta violència i destrucció amb gairebé un únic combatent (Israel), segons Unicef, més de 500 nens palestins van morir, uns 3.000 resultaren ferits, més de 50.000 es van quedar sense llar i uns 1.500 esdevingueren orfes, a més de centenars de milers que es van veure afectats d'una manera o altra. Si això és el que els hi va passar als nens, què no els hi devia passar a la gent gran! A més, l'exèrcit israelià va destruir bona part de les infraestructures de Gaza com ara xarxes d'aigua i d'electricitat, hospitals, col·legis, fàbriques, etc. D'atacs com el del 2014, la Franja de Gaza n'ha sofert també els anys 2012, 2009, 2008, 2007, 2006, 2004..., etc.

La Franja de Gaza té una població de més d'1,5 milions de persones que viuen en una superfície de només 360 km². El 80% d'aquesta població depèn de l'ajuda internacional per a sobreviure, ja que fa molts anys que està bloquejada per Israel i, per tant, els seus habitants tenen mancances de feina, educació, assistència mèdica i altres béns de primera necessitat.

La Rachel Corrie va néixer el 10 d'abril del 1979 a Olympia (Washington, EUA), i va morir el 16 de març del 2003 a Rafah (Franja de Gaza), quan encara no havia complert 24 anys, aixafada per una excavadora de l'exèrcit israelià, quan intentava impedir que enderroquessin una casa palestina.

La Rachel va estudiar Ciències Polítiques a la Universitat d'Evergreen (EUA). Es va unir al Moviment de Solidaritat Internacional (ISM), una organització de resistència directa no violenta a l'ocupació israeliana de les terres palestines, i al gener del 2003 va viatjar junt amb altres 7 voluntaris britànics i nord-americans a la Franja de Gaza, on hi moriria dos mesos després, tal com s'ha dit abans.

Els detalls de la mort de Rachel són confusos. La investigació militar israeliana ho va considerar un accident, mentre que alguns testimonis afirmen que fou un acte deliberat.

Segons Amnistia Internacional, l'exèrcit israelià ha destruït milers de llars palestines als territoris ocupats, així com extenses àrees de conreu i infraestructures de subministrament d'aigua i electricitat en zones urbanes i rurals. Les excavadores emprades en les demolicions han mort altres civils palestins, però fins ara no s'ha fet cap investigació acurada d'aquests fets.

Paz Alarcón ha escrit sobre la Rachel:

La Rachel havia arribat a l'adolescència amb la confusió tan pròpia d'aquesta edat. La vida tranquil·la d'una ciutat de províncies no era el que li satisfia. Eren moltes les preguntes, moltes les inquietuds, molt el desconcert que rondava sempre el seu cap. No li agradava el món que descobria al seu voltant i sentia la necessitat de buscar alguna cosa que donés sentit i orientació a la seva vida. Va ser en aquesta època quan va visitar Rússia. Arran d'aquest viatge va començar a rebutjar la cultura consumista, volia ser diferent dels seus germans empresaris, emprenedors, llicenciats i vestits estil Yale. I va decidir ser escriptora. Tot el que pensava la Rachel ho sabem pels seus escrits. Ja de petita havia omplert pàgines amb el que veia a través dels seus ulls infantils. A les pàgines del seu diari expressava les seves ansietats, la forma en la qual entenia la llibertat, els seus somnis, el seu concepte del món. Poc abans de viatjar a Palestina li escrivia a la seva mare: "Vull escriure i vull veure. De què escriuria si em quedés a la caseta de nines, al món florejat en el qual vaig créixer? T'estimo, però se m'ha quedat petit el que em vas donar".

La Rachel va mirar de fer front a la realitat del món i va assumir la responsabilitat de fer alguna cosa. El 25 de gener de 2003 va arribar a Rafah. Com a ciutadana dels Estats Units creia que tenia una responsabilitat especial de defensar els palestins contra armes fabricades pel seu país. Creia que la presència d'"internacionals" molt visibles podria frenar les incursions israelianes: "L'exèrcit israelià sap que tindria moltes dificultats si disparés un ciutadà americà desarmat...". En el fons, la Rachel intentava aprofitar-se del que més odiava: la creença que la vida d'un ciutadà americà era més valuosa que les altres.

Gran part del seu activisme a Rafah va ser fer d'escut humà: dormia en cases de famílies palestines per impedir que les enderroquessin, es plantava al costat dels pous d'aigua perquè no els destruïssin o escortava els nens a l'escola. Quan amb prou feines portava unes setmanes a la Franja, ja es va emportar un ensurt amb una excavadora. Va sortir amb uns nens al pas d'un Bulldòzer i la pala no es va aturar: "Ens va anar empenyent fins

a arraconar-nos contra una paret i vam haver de saltar des de la finestra... Com poden actuar així uns éssers humans?”

L'abisme entre el seu món i el que estava vivint era palpable: “Fa dues setmanes i una hora que sóc a Palestina i encara no trobo paraules per descriure el que estic veient”. Li semblava sorprenent que els palestins poguessin mantenir alta la seva humanitat malgrat l'horror en el qual s'havien convertit les seves vides i la constant presència de la mort. “He descobert una força i una resistència essencials en els éssers humans per mantenir la seva humanitat en les circumstàncies més terribles, alguna cosa que no coneixia. Crec que la paraula és **dignitat**”.

En els seus escrits, la Rachel va fer també reflexions polítiques. La responsabilitat la carregava contra el Govern d'Israel, no contra el poble jueu: “El poble d'Israel està sofrint i els jueus han viscut una llarga història d'opressió. Crec que és important distingir amb claredat entre la política d'Israel com a Estat i el poble jueu. És fàcil, però existeix molta pressió perquè es barregin ambdues coses”.

Per a la Rachel, la majoria dels palestins participaven en una resistència ghandiana no violenta. Alguna cosa que creia titànica després de la situació a la qual estaven sotmesos: llars destrossades, fonts d'ingressos destruïdes, infraestructures tancades. Es preguntava si nosaltres no recorreríem a algun tipus de violència si ens traguessin de les nostres cases, ens escanyessin el nostre mitjà de vida i sabéssim que en qualsevol moment podien venir a per nosaltres els soldats i les excavadores.

Espantada pel que estava passant, la Rachel parla directament de genocidi: “Quan tots els mitjans per subsistir en una cleda com és Gaza, de la qual la gent no pot sortir, són amputats, crec que a això se li pot dir genocidi”. El 16 de març la Rachel havia anat a Rafah per oposar-se una vegada més als enderrocaments. Es va asseure a terra, amb la seva armilla taronja, enfront d'una de les cases que anaven a enderrocar. Una excavadora Caterpillar, de fabricació nord-americana, conduïda per un soldat israelià, li va passar per damunt i la va matar.

Quan la Rachel tenia ben just 10 anys, ja va expressar els seus desitjos humanitaris en una jornada sobre la fam al món que celebrava el seu col·legi. Aquestes són algunes de les coses que va dir: “El meu somni és parar la fam abans de l'any 2000. El meu somni és donar-los una oportunitat als pobres. El meu somni és salvar les 40.000 persones que moren cada dia. El meu somni és possible i es farà realitat si tots mirem cap al futur...”. Anys després, quan va viatjar a Gaza i va veure el que passava allí, deia que els nens americans no podien imaginar que succeïssin coses tan terribles a nens d'altres llocs del món, turmentats per una guerra que feia que un dia poguessin despertar-se sense casa i l'endemà sense pares.

Aquest text és part del contingut de la darrera carta que va escriure la Rachel als seus pares:

“Això ha d'acabar. Hem d'abandonar tota la resta i dedicar les nostres vides a aconseguir que això s'acabi. No crec que hi hagi res més urgent. Jo vull poder ballar, tenir amics i enamorats, i dibuixar historietes per als meus companys. Però, abans, vull que això s'acabi. El que sento es diu incredulitat i horror. Decepció. Em deprimeix pensar que aquesta és la realitat bàsica del nostre món i que, de fet, tots participem en el que ocorre. No va ser això el que jo volia quan em van portar a aquesta vida. No és això el que esperava la gent d'aquí quan va venir al món. Aquest no és el món en què tu i el papa volíeu que visqués quan vàreu decidir tenir-me.”

La Rachel va tenir una vida molt curta però plenament solidària.

Amb els diaris de la Rachel Corrie es va fer una obra teatral que en la versió catalana es diu “El meu nom és Rachel Corrie”.

MAHATMA GANDHI

Mahatma Gandhi, nascut el 2-10-1869 a Porbandar, Índia, fou un advocat, polític i pensador conegut principalment per reivindicar i conduir la independència de l'Índia per mitjà de mètodes no violents. Morí assassinat el 30-1-1948.

La seva mare fou una de les més importants influències en la seva vida, ja que d'ella va aprendre el respecte pels éssers vius, les virtuts del vegetarianisme i la tolerància per les diferents maneres de pensar, inclús envers altres religions diferents de la seva (era hindú).

Amb 18 anys es va traslladar a Londres per a estudiar dret a la University College London. Quan va acabar, va tornar a Bombay (actual Mumbai) per intentar exercir d'advocat, no anant-li prou bé. Aquell mateix any de 1893 se li va presentar l'oportunitat de treballar a Sud-àfrica, cosa que li va interessar molt, ja que en aquell país s'estava produint una lluita de resistència i desobediència civil no-violenta per part dels indis que vivien allí, ja que estaven sotmesos a una gran opressió, discriminació i humiliació.

Un any després d'arribar-hi, va crear un partit polític per a defensar els drets dels seus compatriotes en aquell país. Després de 22 anys de protestes no violentes, Gandhi va aconseguir prou poder i respecte per a poder negociar una solució pel conflicte entre Sud-àfrica i els indis immigrants.

Mentre era a Sud-àfrica, va protagonitzar molts actes de rebel·lia per no voler seure a les cadires destinades a la gent de color, per no donar prioritats a la gent blanca i per altres situacions de discriminació racial, prejudicis socials i injustícies diverses.

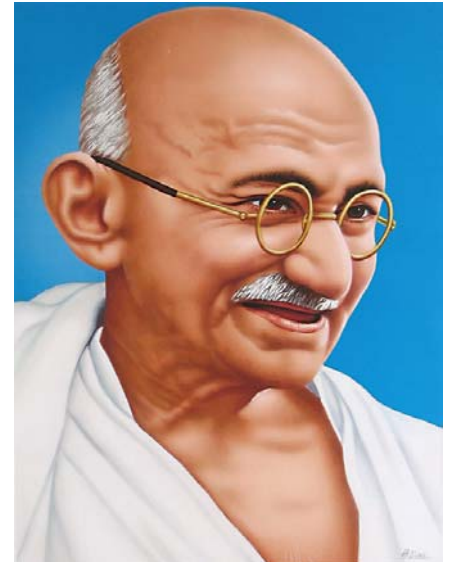
Amb ocasió de la posada en marxa d'una llei perjudicial pels indis de Sud-àfrica, ell i els seus seguidors la van desafiar de manera oberta però no-violenta, patint pacientment tots els càstigs que durant 7 anys el govern va anar imposant a milers i milers d'indis.

L'any 1915, Gandhi va tornar a l'Índia, on es va dedicar a difondre els seus valors religiosos, filosòfics i polítics. D'aquells anys en destaquen dues grans protestes socials: la marxa de la sal del 1930 i la reivindicació de la independència de l'Índia de l'imperi britànic durant la segona guerra mundial (1939-1945), arribant a obtenir-la el 15 d'agost del 1947.

Uns mesos més tard, el 30-1-1948, Gandhi fou assassinat per un fanàtic ultra dretà hindú, que pensava que Gandhi era un obstacle pel seu projecte de potenciar el poder de l'hinduisme en perjudici de les altres creences i religions índies. Per tant, Gandhi morí a l'edat de 78 anys a Nova Delhi per defensar la seva ideologia d'una societat igualitària.

Durant els molts anys en què va dedicar-se a la política reivindicativa, va instaurar nous mètodes de lluita (les vagues de fam, la desobediència civil, la no-cooperació i el boicot a la compra de certs productes i serveis) i en els seus programes rebutjava la lluita armada i predicava la no-violència.

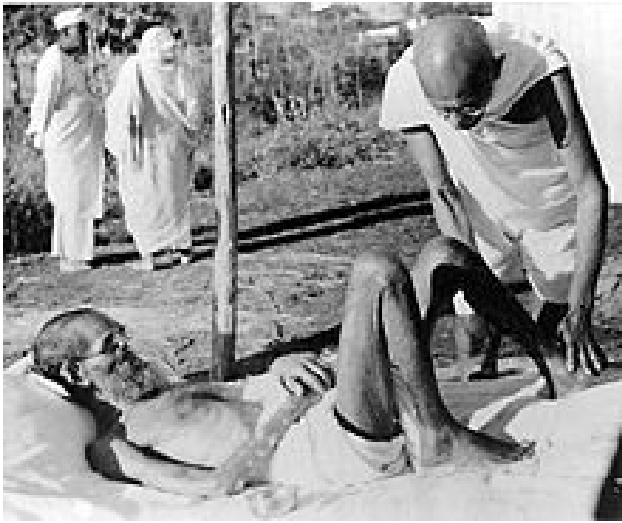
Va ser empresonat diverses vegades, i també la seva esposa Kasturba (amb qui el van casar a 13 anys i van tenir 4 fills) que va morir a la presó. Va intentar reformar la societat índia apostant per integrar les castes més baixes (molt desfavorides en aquells anys) i per desenvolupar les zones rurals. Va desaprovar els conflictes religiosos que van sorgir després de la independència i va defensar els musulmans al territori hindú (el seu). Gandhi va portar una vida de senzillesa, confeccionant les seves pròpies peces de roba i a més sent un destacat vegetarià.

Entre els milers de reflexions i frases que va deixar anar al llarg de la seva vida Gandhi, n'he escollit unes quantes de les més curtes:

- Hi ha moltes causes per les quals estic disposat a morir, però cap per la qual estigui disposat a matar.
- La humanitat només pot deslliurar-se de la violència mitjançant la no-violència.
- No hi ha camí envers la pau. La pau és el camí.
- El que s'obté amb violència, només es pot mantenir amb violència.
- Ull per ull i el món acabarà cec.
- Amb el puny tancat no es pot intercanviar una encaixada de mans.
- Per a una persona no-violenta, tot el món és sa família.
- Els mitjans violents ens donaran una llibertat violenta.

- Amb la meua mort aconseguiran tenir el meu cos, però no la meua submissió.
- L'amor mai no reclama, sempre dona. L'amor tolera, mai no s'irrita, mai no es venja.
- Primer t'ignoren, després se'n riuen, després t'ataquen i, finalment, guanyes.
- El més atroç de les coses dolentes de la gent dolenta és el silenci de la gent bona.
- Més que no pas els actes dels qui són dolents, és horrorosa la indiferència d'aquells que són bons.
- Ningú no pot fer el bé en un espai de la seva vida, mentre fa mal en un altre. La vida és un tot indivisible.
- No deixis que es mori el sol sense que hagin mort els teus rancors.
- La grandesa d'una nació i el seu progrés moral es pot jutjar per la manera com tracta els seus animals.
- La força no prové de la capacitat física sinó de la voluntat indomable.
- Gairebé tot el que realitzi serà insignificant, però és molt important que ho faci.
- La diferència entre el que fem i el que som capaços de fer és suficient per a resoldre la majoria dels nostres problemes.
- El veritable progrés social no consisteix a augmentar les necessitats, sinó en reduir-les voluntàriament; però per això fa falta ser humils.
- Tot el que es menja sense necessitat es roba a l'estómac dels pobres.
- El que reté alguna cosa que no necessita és igual que un lladre.
- El coneixement profund de les religions permet derrocar les barreres que les separen.
- Diuen que sóc un heroi, jo dèbil, tímid, gairebé insignificant; si sent com sóc vaig fer el que vaig fer, imagineu-vos el que podeu fer tots vosaltres junts.

Gandhi atenent un home afectat per la lepra el 1940.

Gandhi fent-se la seva pròpia roba.

Gandhi a Londres per a negociar la independència de l'Índia.

Gandhi amb treballadors tèxtils el 1931.

MARTIN LUTHER KING

Martin Luther King Jr. va néixer el 15-1-1929 a Atlanta, Estats Units d'Amèrica. Era fill d'un pastor baptista i ell també va escollir aquesta professió. Fou el creador del moviment de la "no-violència" Moviment Pro Drets Civils, obtingué el Premi Nobel de la Pau l'any 1964 i fou assassinat el 4-4-1968 a Memphis. M. L. King és el pacifista més conegut després de Mahatma Gandhi.

Després de la Guerra de Secessió dels EE. UU. (1861-1865), va fundar-se el Ku Klux Klan per un grup d'oficials sudistes, per a contrastar els efectes de la Proclamació de l'Emancipació dels Negres, per part del president Abraham Lincoln.

Malgrat la proclamació, es van fer altres "lleis trampa" que impediien als negres tenir un treball i una vida dignes. El KKK castigava brutalment els negres "insolents". A vegades, els untaven amb quitrà, els emplomaven i els lligaven al pal del martiri, cremant-los vius, entre burles (i tot en nom de Déu).

El 1915, un tal William J. Simmons es va fer pastor protestant i, amb altres joves emmascarats, va aixecar una gran creu de fusta i li va calar foc. Era la Creu de Sant Andreu, que anunciaria el ressorgiment del KKK contra els negres, catòlics i jueus. A partir d'aleshores, es va fer molt fort, amb uns postulats extremadament racistes, xenòfobs i patriòtics.

No obstant això, els homes de color acceptaven la seva desigualtat social amb estoica resignació. Tot hi això, anys després van sorgir organitzacions negres per defensar-se o fer prevaldre els seus drets amb violència: Panteres Negres, Musulmans Negres...

Els nens negres no podien jugar als parcs dels blancs (els negres no en tenien); quan el Tribunal Federal va ordenar que als parcs hi poguessin jugar tots els nens, als estats del sud o bé desobeïren o bé els tancaren, però no permetien que els seus nens hi juguessin junts. Era una infracció legal servir menjar als negres en les mateixes seccions que els blancs. Els negres havien d'anar a les esglésies dels negres. No podien anar a concerts, ni ocupar bons llocs de treball, ni rebre ascensos, etc. Als lavabos, sols podien anar als que hi deia "colored", inclús a les fàbriques. Era normal preveure que, en qualsevol moment, la casa d'un negre podia ser cremada com a càstig per alguna suposada "insolència" contra els blancs. A molts establiments hi havia cartells que prohibien l'entrada a "gossos i negres".

Als transports públics els negres havien de seure al darrere del vehicle (es pagava al davant, després havien de baixar i tornar a pujar pel darrere). Si quedaven blancs sense seure, els negres havien de cedir-los-hi el lloc i baixar del bus, encara que ja havien pagat. En no poques ocasions, mentre anaven cap al darrere, l'autobús arrancava deixant-los a terra (sobretot els vells que no podien pujar de pressa).

Fou precisament la negació a cedir el seu lloc d'una passatgera negra (Rosa Park, l'1-12-1955) que va ocasionar el boicot als autobusos per part dels negres i durant més d'un any a la ciutat de Montgomery-Alabama, tenint un ressò i unes conseqüències extraordinàries per M. L. King i els drets civils dels negres.

En resum, es tractava de mantenir sempre una forta sensació d'inferioritat entre la població negra. I tot això als anys 60 en el país més ric i desenvolupat del món: els EE. UU. Els que tenim més de 60 anys recordem prou bé quan, de joves, cantàvem el "Kumbayà" i el "No serem moguts" en solidaritat amb el que estaven passant aleshores els negres dels EE. UU.

Naturalment, hi havia ciutadans blancs que no compartien aquests maltractaments als negres, però la majoria callaven. Tenien por a les represàlies socials, polítiques i econòmiques dels altres blancs. (El mateix va passar entre els alemanys envers els jueus en l'època de Hitler, a Sud-àfrica durant l'apartgeit fins al 1992, etc.). Aquesta va ser una altra gran tragèdia americana: el silenci còmplice dels blancs bons.

El 1964 es va acabar oficialment amb la segregació racial als EE. UU., però encara hi ha discriminacions als estats del sud, malgrat tinguin com a president un afroamericà: Barack Obama.

Martin Luther King es va dedicar des de molt jove a lluitar contra la discriminació racial als EE. UU. amb mitjans no-violents, i també va participar en nombroses protestes contra la guerra del Vietnam i la pobresa en general. Va dur a terme moltes activitats pacífiques reclamant el dret al vot, la no discriminació i altres drets civils bàsics per a la gent de raça negra. Entre les seves accions més recordades hi ha el boicot dels autobusos a Montgomery, l'any 1955; el seu suport a la fundació Southern Christian Leadership Conference, el 1957 (de la qual en seria el primer president); i el lideratge de la Marxa Sobre Washington pel Treball i la Llibertat, el 1963, al final de la qual pronunciaria el seu famós discurs "Tinc un somni".

El 4-4-1968 fou assassinat a Memphis. Tot seguit va esclatar una onada de violència per tot el país per part dels negres més violents, cosa que l'hauria enutjat molt si ho hagués vist, ja que era totalment contrari als actes de violència en qualsevol circumstància.

A més del Nobel de la Pau, va rebre molts premis internacionals i, des de 1986, el Martin Luther King Day és dia festiu als EE. UU., celebrant-se el tercer dilluns del mes de gener (data pròxima a la del seu naixement).

Entre les moltíssimes frases del M. L. King que s'han popularitzat, n'he escollit unes quantes de curtes:

- Tinc un somni, un sol somni, seguir somiant. Somiar amb la llibertat, somiar amb la justícia, somiar amb la igualtat i tant de bo ja no tingués necessitat de somiar-les.
- Somio que un dia, als rojos tossals de Geòrgia, els fills dels antics esclaus i els fills dels antics amos d'esclaus, puguin seure junts a la taula de la germanadat.
- La teva veritat augmentarà en la mesura que sàpigues escoltar la veritat dels altres.
- Sempre és el moment apropiat per a fer allò que és correcte.
- Hem après a volar com els ocells, a nedar com els peixos; però no hem après el senzill art de viure com a germans.
- Si l'home no ha descobert res pel que morir, no és digne de viure.
- Si sabés que demà s'acabarà el món, jo, avui, encara plantaria un arbre.
- La llibertat mai és voluntàriament atorgada per l'opressor; ha de ser exigida pel que està sent oprimat.
- La nostra generació no es penedirà de les obres i de les paraules de les males persones sinó del silenci de les bones persones.
- Si la vida és el preu que he de pagar perquè els meus germans i germanes siguin lliures d'una permanent mort de l'esperit, aleshores res no pot inspirar-me més.

PERE CASALDÀLIGA

Pere Casaldàliga Pla és un bisbe català nascut a Balsareny l'any 1928, resident a l'Amazones del Brasil, que aplica la "teologia de l'alliberació" i que s'ha convertit en l'abanderat dels menys afavorits d'allí, essent per aquesta raó molt incòmode per l'església catòlica oficial i els terratinents brasilers.

Quan el Pere va arribar a Sao Félix do Araguaia el 1968, els jornalers agrícoles hi treballaven en règim de semi esclavitud i la injustícia era tolerada pels estaments oficials.

A causa de la seva gran dedicació envers els més desfavorits i a les constants denúncies que feia dels que se n'aprofitaven, va ser amenaçat de mort moltes vegades per part dels terratinents, va ser jutjat cinc vegades per la dictadura militar que governava aleshores amb la intenció d'expulsar-lo del país, i va rebre moltes pressions per part de la jerarquia catòlica perquè deixés les coses tal com estaven. Fins i tot van assassinar per error un col·laborador seu, torturar diversos sacerdots de la seva diòcesi, saquejar casa seva, insultar-lo públicament, etc.

L'any 1997 va rebre el premi per la Pau, de l'Associació per a les Nacions Unides a Espanya, i el 2006 va ser el primer català distingit amb el Premi Internacional Catalunya. Al març del 2014, per TV3 es va emetre una mini sèrie sobre la seva feina al Brasil.

Ara, jubilat, malalt de Parkinson, i que viu com sempre amb una gran humilitat, la seva situació és molt diferent, públicament ja ningú s'atreveix a criticar-lo i és un referent indiscutible, fins i tot per l'actual Papa Francesc.

La seva vida és una gran lliçó de solidaritat.

Algunes frases del Pere Casaldàliga per a pensar-hi:

LA SOLIDARITAT I EL COMPROMÍS:

- La solidaritat és el gran sacrament comú a totes les religions, que es basa en el fet de reconèixer la comuna identitat radical humana.
- La solidaritat no s'ha de donar només en el moment de les victòries, s'ha de donar sobretot en el moment del sofriment i de les decepcions.
- Si veus infelicitat, és difícil sentir-te plenament feliç, però si mires de ser solidari i senzill, hi ha una mena de felicitat de fons que es manté.
- Allò que em fa és el que dono, no pas el que tinc. Com més dono més tinc perquè sóc més. Com més tinc i menys dono, tinc menys, perquè sóc menys.
- No podem anunciar que tots som germans i prescindir de si els germans tenen pa o no tenen pa. No podem anunciar que tota la Humanitat és una, no podem anunciar que tots els pobles són germans quan hi ha pobles que fan invasions i bloquegen els altres.
- Per què no puc ser jo un català sincer, obert, ferm, feliç amb la meua identitat, i ser solidari amb el món? Respectar totes les altres identitats. El que passa és que, així com ha costat tant, i encara costarà, de defensar els drets de les persones, estem encara a l'abecé pel que fa al dret dels pobles. I els pobles grans han imposat les seves identitats i han negat les identitats petites.

L'ESGLÉSIA I LA FE:

- L'Església és part de la meua vida i si la punxo una miqueta és perquè avanci una mica més ràpid. Si no fem la revolució els de dintre, qui la farà?
- Tots som imatges personals de Déu. Però Déu ha fet també imatges col·lectives. Cada poble, cada cultura són imatges col·lectives de Déu. Per això hem de defensar i respectar aquests pobles que, per egoisme de pobles considerats superiors, han passat a ser pobles proscrits.
- Em sembla que és molt més important tenir l'última sensibilitat que no pas tenir l'última paraula. Aquest posar-se en la pell de l'altre i compartir-ne el sofriment i l'amor és seguir una de les actituds més característiques de Jesús.
- El contrari de la fe no és el dubte, és la por.
- Només hi haurà pau al món si hi ha pau entre les religions.

LA TEOLOGIA DE L'ALLIBERAMENT:

- He optat per la Teologia de l'Alliberament perquè em sembla la teologia més cristiana, sobretot avui, i més al Tercer Món o al Quart Món vostre.
- Jo predico la Teologia de l'Alliberament perquè predico l'Evangeli des de l'Amèrica Llatina, predico l'opció dels pobres.

- Hi ha hagut moltes teologies..., i el que no passa és l'Evangeli, no passa la humanitat, no passa el Déu dels pobres. Aquesta ha estat la teologia més significada amb la sang dels màrtirs, la que ha aixecat l'esperança dels sud-americans, la que ha fet possible que l'Església optés pels pobres.
- Jesús es va posicionar contra els privilegis, contra la prepotència del temple, el latifundi i l'imperi.
- Cada vegada crec més en l'equip, en la comunitat, en la co-responsabilitat, en la col·legialitat de l'Església.
- L'Església ha de ser llevat, ferment, llavor...

LA VIDA I LA MORT:

- Cal aprendre de la vida quan arriba el capvespre.
- Em sembla que la vellesa és una mena de sagrament. Tot i que es perd l'oïda, hi sents més, perquè escoltes la vida, no pas els sorolls...
- Només és capaç de donar la mort aquell que és capaç d'anar donant la vida i donar-la amb sentit.
- Cada dia ben viscut fa una vida.

LA JUSTÍCIA I LA LLIBERTAT:

- On no hi ha llibertat no hi pot haver justícia.
- No tinguem por de la llibertat. No tinguem por de les revolucions veritablement populars.
- No tinguem por de la història que camina; perquè la porta l'Esperit d'aquell que fa noves totes les coses.
- La llibertat és una paraula que hauríem d'escriure a totes les fulles, a totes les ales dels ocells... Tots els infants s'haurien de dir Llibertat.
- Una esclavitud no en justifica una altra. Si hem superat esclavituts antigues, no n'inventem de modernes.

LA POBRESA I EL CAPITALISME:

- La pobresa de la sobrietat compartida és l'únic futur possible per a la humanitat, pensant socialment i ecològicament. El present, per dissort, encara és "oficialment" el capitalisme, el consumisme, una mena de suïcidi estructural.
- El pobre dolent té un avantatge: el de ser pobre. El ric dolent, dos inconvenients.
- No és que existeixi un món desenvolupat i un món subdesenvolupat; tenim només un sol món mal desenvolupat.
- El capitalisme és pecat. El capitalisme per definició és lucre acumulat, és privilegi del capital, és exclusió de la majoria.
- L'economia ha d'estar al servei de la política, la política al servei de l'ètica i l'ètica al servei de la vida. La utopia ens obliga a anar trencant esquemes.

DE TOT:

- Som co-responsables no sols de la pròpia vida personal i de la vida dels altres, sinó també de les aigües, de la terra, de la fauna, de la flora i de l'univers.
- La terra, és quelcom sagrat. Ho és per als pobles indígenes, que la veuen com el gran temple de Déu.
- Cal continuar sent orelles, ulls, cor i boca. Comuniquem vida, esperança. Siguem comunicació.
- L'educació serveix per fer persones capaces de relacionar-se, respectuoses i solidàries.
- ¿Què li diu el Tercer Món al Primer Món? - Si no fóssiu el que sou, podríem ser el que som!
- La revolució l'hem de començar dins el cor.
- Si no hi ha causes grans, la vida no té sentit.
- Busquem mites perquè necessitem referències vives, estimulants. Sempre és més fort el testimoni que la paraula.
- En l'amor, la fe i la revolució, no és possible la neutralitat.
- Només estimo el proïsme en la mesura que surto -lliure, obert, solidari- a trobar-lo, acostant-m'hi, acostant-lo a mi.
- La tasca més essencial de la humanitat és la tasca d'humanitzar-se. Humanitzar la humanitat és la missió de tots, de totes...
- La solució sempre, en tot cas, és l'esperança. Una esperança, però, que es posi a fer feina, que sàpiga viure el dia a dia, que miri de fer amb d'altres el treball de la justícia i de l'alliberament.

El Pere Casaldàliga, tot un Bisbe, en la humil cuina de casa seva a Sao Félix.

L'EQUIP HOYT

L'Equip Hoyt són un pare (Dick Hoyt, nascut l'1-6-1940) i el seu fill (Rick Hoyt, nascut el 10-1-1962) de Massachusetts, EE. UU., que competien junts en maratons, triatlons i altres proves esportives. El fill té una discapacitat adquirida en el moment de néixer per manca d'oxigen al seu cervell, ja que el cordó umbilical se li va enrotllar al coll i li va originar una paràlisi cerebral.

Malgrat els metges li van diagnosticar que viuria en un estat vegetal per sempre, els seus pares i uns enginyers de la Universitat de Tufts van aconseguir que el Rick, als 12 anys, aprengué a utilitzar amb els moviments del cap una computadora especial per a comunicar-se. Amb aquesta comunicació, aviat es van adonar que al Rick li agradaven molt els esports i que podia estudiar, cosa que va fer a la Universitat de Boston, treballant després en un col·legi de la mateixa ciutat.

Per a poder-li satisfer la gran afició que tenia als esports, el seu pare va dotar-se d'una cadira especial acoblada al davant de la seva bicicleta, d'una barca a mida i d'una cadira de rodes adaptada per a poder córrer junts.

El 1977 van participar per primera vegada en una carrera benèfica de 5 milles. Encara que van quedar darrers, el Rick els hi va dir que mentre corrien no s'havia sentit gens ni mica com un discapacitat. A partir d'aleshores i durant 37 anys, van participar en més de 1000 esdeveniments esportius per tots els EE. UU., fins el 2014 en què van córrer per darrera vegada a la marató de Boston, essent la 32a vegada que ho feien i quan el pare tenia ja 74 anys.

“Ha estat una història d'esforç d'ençà que va néixer”, deia el Dick. “Quan tenia 8 mesos, els metges ens deien que havíem de sacrificar-lo, que estaria en estat vegetal tota la seva vida. Aquests doctors ja no estan vius, però m'agradaria que poguessin veure al Rick ara”.

Els pares del Rick van prendre la determinació de criar-lo de la manera més normal possible, junt amb els dos fills que van tenir després. Van tenir dificultats en tot, inclús per a escolaritzar-lo, fins que uns enginyers de la Universitat de Hoyt li van fer unes proves i van constatar que els podia entendre i que, per tant, amb l'utilatge adient es podia comunicar. Aquests enginyers van construir una computadora interactiva que permetia al Rick escriure els seus pensaments utilitzant els lleugers moviments que podia fer amb el cap.

Quan va portar la computadora per primera vegada a casa, el Rick va sorprendre la seva família perquè en lloc de dir un “hola, papa” o “hola, mama”, el primer que va dir va ser “som-hi, Bruins” (el Boston Bruins era el seu equip de hockey preferit, sense que ho sabés la seva família per no poder-s'hi comunicar). Així fou com s'adonaren del molt que li agradaven els esports.

Aquest descobriment va obrir uns nous horitzons per a ell i el seu pare, convertint-se en “l'Equip Hoyt” i començant a competir en esdeveniments esportius cada vegada més durs.

És fàcil d'imaginar la resistència que trobaren els Hoyt a l'inici, però tot va canviar quan van participar a la Marató de Boston l'any 1982 i la completaren. “Ningú no volia el Rick en una carrera de camins. Tots ens miraven, ningú ens parlava i no volien tenir res a veure amb nosaltres. Però no els culpava, la gent normalment no està preparada, i mai havien vist ningú com nosaltres. No obstant això, amb el pas del temps, es van adonar que era una persona com qualsevol altra. A més, el Rick té un gran sentit de l'humor”, va dir el seu pare.

Després de 4 anys de participar en maratons, l'Equip Hoyt va intentar fer el seu primer triatló, per la qual cosa el Dick va haver d'aprendre a nedar i reaprendre a anar en bicicleta. Amb una bicicleta adaptada per a portar el Rick i una barca lligada a la cintura mentre nedava, més la cadira de rodes ja utilitzada a les maratons, els Hoyt van arribar segons.

“El Rick és el que m'inspira i motiva per la manera en què estima competir i els esports”, va dir el pare Dick, a la qual cosa va contestar el Rick: “El meu pare és el meu model a seguir. Una vegada s'ha decidit a fer alguna cosa, fa tot el possible per a aconseguir-la. Per exemple, quan decidim participar en un triatló, s'entrena 5 hores diàries, 5 dies a la setmana, encara que estigui treballant”.

Altres assoliments del Rick, a més dels esportius, inclouen el seu ingrés a la Universitat de Boston, on es va graduar en educació especial, així com treballar en el laboratori d'una escola de Boston. A més, pare i fill participen sovint en reunions motivacionals per tot el país, on difonen les seves experiències.

Tot això ens demostra que el Rick, malgrat els seus problemes, no es va rendir mai a l'hora d'acomplir els seus somnis esportius i de vida, i que els seus pares tampoc es van donar mai per vençuts tot i les males perspectives inicials. Tot un exemple.

(Dades extretes de Wikipedia).

PERSONES QUE S'HAN SOBREPOSAT AL SEU DESTÍ

Poques alegries ens ofereix una actualitat marcada per les males notícies econòmiques, polítiques i socials. És complicat trobar a les portades dels diaris una bona nova, ni tan sols una notícia que ens faci esbossar un somriure. Les tragèdies, tant naturals com impulsades per l'home, semblen succeir-se, i quan creiem haver-ne superat una, una altra ens torna a bufetejar amb força. Per això, val la pena mirar enrere i recordar algunes històries de superació personal malgrat ho tenien tot en contra.

Els protagonistes de les següents històries solen compartir alguna cosa: una actitud positiva cap a la vida, en què no ignoren les dificultats que hauran d'afrontar però que mai s'han donat per vençuts. Entre ells s'hi troben esportistes i artistes, que generalment solen protagonitzar aquest tipus d'històries. Però no sols en el món de l'esport i l'art un pot superar les dificultats i escalar la victòria personal, segur que hi ha molts més exemples en altres activitats dels quals no ens n'assabentem perquè són menys mediàtics.

Les següents persones també comparteixen un gran interès per ajudar i solidaritzar-se amb altres persones que s'han trobat en situacions semblants.

Isidre Esteve Pujol, nascut a La Seu d'Urgell el 15-5-1972, va passar la seva infantesa a Oliana, on va començar a interessar-se per les competicions motoristes "fora d'asfalt". El 1992 fou campió d'Espanya d'enduro de 80 cc i el 1993 es va quedar a només 17 segons de guanyar els Sis Dies Internacionals d'Enduro (campionat del món per a conjunts estatals). El 1995 fou subcampió d'Europa i el 1999 va guanyar el campionat d'Espanya de 125 cc.

Durant 10 edicions va participar en el Ral·li Dakar, quedant quart els anys 2001 i 2005. L'any 2006 va liderar la cursa durant moltes etapes a més de 21 minuts del segon, però a quatre dies de finalitzar va tenir un accident i no va poder arribar a les platges de Dakar. Tot i no guanyar mai el ral·li, sempre se'l recordarà per haver estat el primer pilot privat de la història del París-Dakar en guanyar una etapa l'any 2000.

Durant 6 anys va guanyar la cursa Bajo Aragón, etc.

El 24-3-2007 va patir una greu lesió mentre participava al Ral·li d'Almeria, de resultes de la qual es va fracturar dues vèrtebres i quedà paraplègic. Tot i així, un cop recuperat i adaptat a la seva nova situació, ha seguit competint tot pilotant automòbils adaptats, havent participat, per exemple, a l'edició 2009 del Ral·li Dakar amb un Ssangyong Kyron, i mai, mai, s'ha donat per vençut.

El 2008 va publicar el llibre autobiogràfic "La sort del meu destí".

Durant molts anys ha estat director del Circuit de Motocròs de Bellpuig.

Teresa Perales Fernández, nascuda a Saragossa el 29-12-1975, als 19 anys va patir una neuropatia amb què va perdre la mobilitat de les cames. Després d'un temps d'adaptació a la nova situació, la Teresa va aprendre a nedar i, gairebé de manera immediata, el seu primer entrenador la va animar a competir. A partir d'aleshores van començar els campionats i proves en els quals va destacar de manera exponencial.

Nedant, va guanyar 22 medalles als Jocs Paralímpics de Sidney 2000, Atenes 2004, Pequín 2008 i Londres 2012. Als campionats del món del 1998, 2002 i 2006 va guanyar 11 medalles i va batre 5 rècords del món. Als campionats d'Europa va guanyar 29 medalles.

Està Diplomada en Fisioteràpia i és Experta en Coaching Personal i Esportiu. Ha estat professora en matèria de fisioteràpia i discapacitat a la Universitat de Saragossa. Actualment dóna conferències i és coach personal i esportiu.

Ha exercit diversos càrrecs de gestió i responsabilitat pública com: Diputada de les Corts d'Aragó, Directora General d'Atenció a la Dependència del Govern d'Aragó, assessora de l'Ajuntament de Saragossa, etc.

L'any 2014 ha publicat el llibre "La fuerza de un sueño". Li han concedit molts premis per la seva trajectòria.

Tony Meléndez (José Antonio Meléndez Rodríguez), va néixer a Rivas, Nicaragua, el 9-1-1962, i és famós com a guitarrista, compositor i cantant, malgrat ha de tocar la guitarra amb els peus.

Durant el seu embaràs, a sa mare li van receptar el tristament famós medicament Talidomida, el qual li va provocar que naixés sense braços. Cal recordar que a causa d'aquest medicament, milers de nens de tot el món, també aquí, van néixer amb greus deformitats.

Degut a les precàries condicions de salut que existien a Nicaragua, la família Meléndez va decidir traslladar-se als EE. UU.

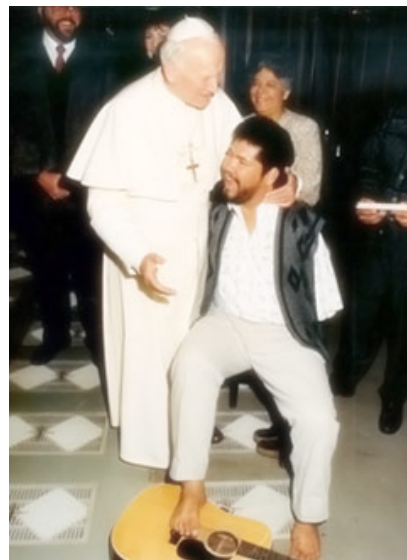
Allí, el Tony jugava a futbol, no va tenir limitacions durant els seus estudis, i va deixar de banda sovint els braços artificials que portava. Està casat i té dos fills.

Fou son pare qui li va donar les primeres lliçons de guitarra, arribant a dominar-la plenament amb els peus.

Actualment porta una vida molt plena fent concerts i xerrades motivacionals.

Ha publicat els llibres “Un regalo de esperanza” i “No me digas que no puedes” així com diversos discos.

És famosa la seva interpretació davant 6.000 joves a l'Universal Amphitheater de Los Ángeles el 15-9-1987 amb la presència del Papa Joan Pau II. Després de la seva actuació i per sorpresa, el Papa se li va apropar, li va fer un petó i el va felicitar dient-li: “Tony, ets veritablement un jove molt valent. Ens estàs donant esperança a tots nosaltres. El meu desig envers tu és que continuïs donant esperança a tot el món”.

Albert Casals va néixer a Barcelona el 18-7-1990. Als 5 anys va patir una mononucleosi que va derivar en leucèmia, superant-la al cap de 9 anys però deixant-lo en una cadira de rodes. Als 7 anys la seva família va anar a viure a Esparreguera. A partir dels 15 anys, lluny de renunciar als seus somnis o esperar a fer-se més gran, amb la seva cadira de rodes va començar a viatjar per més de 50 països, habitualment sol, en autoestop i gairebé sense diners. Ha publicat un primer llibre titulat “El món sobre rodes” i més tard “Sense fronteres”. El programa “Sense ficció” de TV3 li va dedicar un documental titulat “Món petit”.

És ambaixador de la fundació Step by Step, dedicada a la rehabilitació de pacients amb lesions medul·lars. Al llibre “El món sobre rodes” hi relata les seves peripècies per mig món, moltes vegades tot sol, amb l'objectiu de satisfer la seva curiositat per sobre dels condicionants de la seva malaltia. Al llibre, on es barregen les seves experiències i les reflexions dels seus diaris personals, explica com va viatjar amb un pressupost de 3 euros al dia amb autoestop, com va convèncer els seus pares perquè el deixessin viatjar sol i que li fessin un permís per no tenir dificultats a les duanes, les diverses històries que va viure i com va superar les dificultats que es va anar trobant. Prèviament havia fet un primer viatge amb el seu pare a Brussel·les on va aprendre tot el que era necessari per poder viatjar pel món. Al segon llibre “Sense fronteres” s'hi poden llegir les mil i una aventures que ha viscut per Sud-amèrica, Àfrica i Japó.

El documental "Món petit" mostra el repte més ambiciós de l'Albert: arribar exactament al punt més allunyat del planeta: Nova Zelanda. Acompanyat en part per la seva xicota Anna, sense gairebé diners a la butxaca ni equipatge i en cadira de rodes, des del desembre del 2010 fins al setembre del 2011 va recórrer 30.000 km amb una càmera de vídeo domèstic per autofilmar-se. Una història de superació personal que va arribar al “Sense ficció” de TV3 després de recórrer alguns prestigiosos festivals de documentals i d'un itinerari destacable a les sales de cinema.

L'Albert explica: "Al cap de 9 anys vaig aconseguir curar-me de la leucèmia. A partir d'aquí les coses van començar a millorar fins al dia d'avui, que encara segueixen millorant. L'any que vaig acabar ESO vaig començar a viatjar sol per primera vegada, encara que feia molt de temps que ja en tenia ganes. No sé ben bé quan va començar aquest desig de descobrir i d'explorar, però sé que, quan tenia quatre anys i anava d'excursió amb els meus pares, acostumava a desaparèixer al cap de pocs minuts per anar “a descobrir camins secrets”.

(Informació treta de elconfidencial.com i altres fonts d'internet).

RAFAEL FERRERUELA

El Dr. Rafael Ferreruela Serrano va néixer a Lechago (Terol) l'any 1950 i resideix des de fa molts anys a Lleida. Es va llicenciar en Medicina i Cirurgia el 1974 i en Oftalmologia el 1979. Doctor en Medicina i Cirurgia a la Facultat de Medicina de Lleida "Cum laude" el 1993.

És professor d'Oftalmologia a la Universitat de Lleida i ha estat cap d'oftalmologia de l'Hospital Arnau de Vilanova de Lleida i de l'Hospital Son Dureta de Palma de Mallorca.

És director mèdic de l'Institut Lleida d'Oftalmologia (ILO) des del 2001, on també hi treballen dos fills seus, i és president de la Fundació Privada Ferreruela Sanfeliu.

El Dr. Ferreruela ha treballat intensament, dedicant-hi tot el seu temps lliure, incloses vacances, per eradicar la ceguesa evitable arreu del món, amb intervencions quirúrgiques a milers de persones sobretot de l'Àfrica.

La Fundació Ferreruela Sanfeliu va ser creada l'any 2005 pel Dr. Ferreruela i la seva esposa la Dra. Andrea Sanfeliu que, després de col·laborar durant dotze anys amb altres entitats, van decidir dur a terme un projecte propi. La Sra. Sanfeliu va morir el febrer de 2009.

Des del 2007, porta a terme un projecte estable de cooperació internacional en l'àmbit sanitari a la regió de Kolda (Senegal). L'objectiu és aconseguir una intervenció integral i durable en salut visual de la mà del Ministeri de Salut del país i seguint les directrius del "Programa Nacional de Lluita Contra la Ceguesa" del Senegal. El treball de la Fundació, en col·laboració amb les estructures sanitàries ja existents al país, afavoreix un model de cooperació sostenible i perdurable.

"Al Senegal, 8 de cada 10 casos de ceguesa són evitables i/o curables", i és en aquest context que el 1999, el Ministeri de la Salut i de la Prevenció del Senegal posà en funcionament el seu propi Programa Nacional de Lluita contra la Ceguesa, amb el qual col·labora la Fundació, per tal de disminuir la prevalença de ceguera evitable i/o curable a escala nacional.

Segons la web de la Fundació, aquesta és una entitat sense ànim de lucre que neix amb l'objectiu de contribuir a la cerca de solucions en el camp de l'oftalmologia, canalitzant recursos professionals i econòmics per atendre les necessitats de països subdesenvolupats o persones en situació de pobresa i fomentant la investigació o recerca en aquest camp.

La Fundació aporta l'experiència dels darrers deu anys en la realització de campanyes quirúrgiques a països del Tercer Món com Etiòpia i l'Índia dels oftalmòlegs que hi col·laboren, per així poder fomentar la formació de professionals sanitaris autòctons i dotar els serveis sanitaris locals d'una infraestructura bàsica. Referent a la recerca oftalmològica, la Fundació afavoreix la creació de beques i ajuts a la formació per així contribuir a la millora de la qualitat de vida de la població afectada per problemes visuals crònics.

Una altra iniciativa de la Fundació Ferreruela Sanfeliu, juntament amb l'Associació Cultural TripleZeta (zzz), va ser la creació el 2007 del projecte elmur.net, una iniciativa cultural per estimular el diàleg i la participació ciutadana a través de la creació artística. A l'abril de l'any 2009 elmur.es va transformar-se en una xarxa. Des de la pàgina web www.elmur.net, ciutadans de tot el món contribueixen a crear un contenidor infinit de propostes creatives d'imaginari positiu.

Rafael Ferreruela va ser guardonat amb el Premi Internacional Ciutat de Lleida 2012, instituït per l'Ajuntament de Lleida amb l'objectiu de promoure la projecció internacional de Lleida i la seva àrea d'influència. Així, amb aquest premi es reconeix públicament i institucionalment la trajectòria de persones, institucions, empreses o entitats de la societat civil que hagin destacat per la seva aportació al coneixement o el ressò internacional de la ciutat i el seu entorn geogràfic a través de treballs dins dels àmbits acadèmic, científic, econòmic, social o cultural.

"Normalment associem internacionalització a exportació, i ho fem sota criteris mercantils. El Dr. Ferreruela ho fa amb criteris solidaris", va dir el Sr. Àngel Ros, alcalde de Lleida, referint-se a la labor solidària de l'oftalmòleg del Senegal".

L'Obra Social de Caixa Penedès també va atorgar el Premi Josep Parera 2011 al Dr. Ferreruela, premi que reconeix la trajectòria de persones i organitzacions que destaquen per la seva dedicació al servei del desenvolupament comunitari en les dimensions social, humanitària i/o solidària.

Anteriorment també havia rebut el Premi "Solidaritat" (2001), el Premi "Gran Persona de Lleida" (2004) i el Premi "Aragonés de Mérito" (2004).

Per a contactar amb la Fundació Ferreruela Sanfeliu, telèfon 973 245 380, web www.fundacioferreruela.com

JOAN ALSINA HURTÓS

El Joan Alsina Hurtós va néixer a Castelló d'Empúries (Girona) el 28 d'abril de 1942 i morí assassinat a Santiago de Xile el 19 de setembre de 1973, a l'edat de 31 anys. El Joan era un capellà que exercia la seva missió a Xile, al costat dels obrers, i que va ser víctima del cop d'estat de l'11 de setembre de 1973, promogut pel general Augusto Pinochet.

Als 11 anys va ingressar al Seminari de Girona i als 18 al Seminario Hispano Americano de Madrid per a les missions. Un cop ordenat sacerdot, el 1965, va ser destinat a Malgrat de Mar, on es va estar fins al gener de 1968, quan se'n anà a Xile per treballar en l'evangelització del món obrer, amb els més desfavorits socialment. A Santiago de Xile va ser capellà de la parròquia de San Ignacio i va treballar a l'Hospital de San Juan de Dios. Alsina creia en la teologia de l'alliberament i en el socialisme democràtic de Salvador Allende, per això va ser fitxat com a perillós pel nou règim pinochetista. El 19 de setembre de 1973, vuit dies després del cop d'estat que va enderrocar el president Allende, Alsina va ser detingut quan anava a l'hospital a treballar i va ser brutalment apallissat. Al vespre se'l van endur al Puente Bulnes, sobre el riu Mapocho, li van descarregar una ràfega de metrallera i el van llançar al riu.

El dia 18 a la nit, pressentint la seva detenció, va redactar un escrit conegut com “El testament de Joan Alsina” en el qual deixà constància dels motius del seu lliurament. D'aquest s'escullen tres frases que va escriure de pròpia mà: “Si el gra de blat no mor, no dóna fruit, però si mor dóna molt fruit”; “Som portats com a bens a l'escorxador”; “Crist ens acompanya sempre onsevulla que estiguem”.

Quan els seus companys i amics volien dissuadir-lo d'anar a l'Hospital Central de Santiago, assetjat per l'exèrcit de Pinochet, els va respondre: “Jo sé que els meus companys sofriran molt i vull ser solidari estant al costat d'ells. Són moments crucials en què un ha de ser conseqüent amb les seves conviccions”. “El deure em crida i compliré amb ell”.

En l'expedient del judici celebrat per aquest fet una vegada caiguda la dictadura de Pinochet, hi figura la següent declaració del soldat que li va disparar Nelson Balaños, un noi de tan sols 18 anys que temps després es va suïcidar: ...En arribar al pont Bulnes, el meu capità va frenar. Jo vaig baixar, com ho feia amb tots els que afusellava, vaig treure el Joan del furgó i vaig anar a embenar-li els ulls. Però el Joan em va dir “per favor, no em posis la bena, mata'm de front, perquè vull veure't per donar-te el perdó”. Va ser molt ràpid. Recordo que va aixecar la seva mirada al cel, va fer un gest amb les mans, les va posar sobre el seu cor, va moure els llavis com si estigués resant i va dir “Pare, perdona'ls”. Jo li vaig disparar una ràfega i va caure sobre la barana. Després, amb una petita empenta meva, va caure al riu.

Anys després, en el mateix lloc de la seva mort, es va erigir un monument amb les seves darreres paraules: “Mátame de frente, quiero verte para darte el perdón”.

Quan encara no feia un any de la seva mort, el seu pare Josep Alsina va escriure una carta, realment impressionant, perdonant l'autor o els autors de la mort del Joan, que diu entre altres coses: “... Al gener de 1968 te'n vas anar a Xile com a missioner. Vam passar quatre anys sense veure't i recordo molt bé aquell vespre del mes de gener quan vas arribar i vas passar a casa dos mesos de vacances. Després vas tornar a Xile dient-nos que passaries dos o tres anys més allí i que després tornaries...”

Recordo ben bé que deies que a Xile tenies molts amics, ja ho crec! I que et volien de debò. I això ho han demostrat perquè van voler que et quedessis amb ells per sempre! Jo voldria saber qui és aquest amic i tenir la seva adreça... no per venjar-me d'ell, sinó per perdonar-lo i enviar-li el meu indult perquè no visqui amb remordiment, perquè de molt jove em van ensenyar a perdonar i no ho he oblidat. I tu Joan, des de dalt, on descansas, perdona'l també, com va perdonar Jesucrist els seus deixebles i tota la humanitat. Adéu Joan. 23 de juny de 1974”

JOAQUIM VALLMAJÓ SALA

El següent escrit també parla d'un empordanès capellà, nascut un any abans que Joan Alsina Hurtós, i que també va sacrificar la seva vida pels més necessitats molt lluny de casa seva.

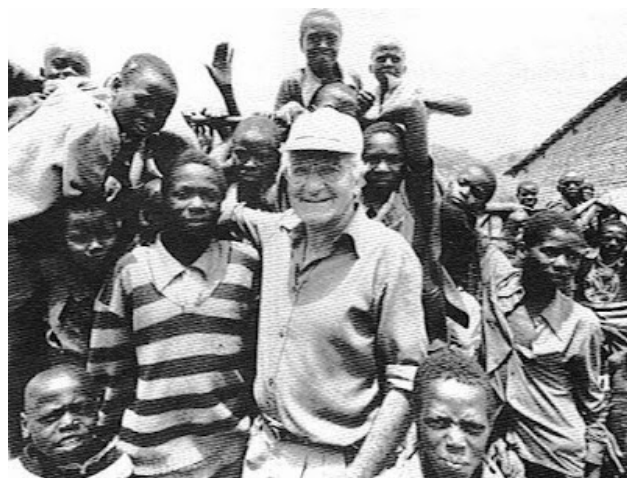
Joaquim Vallmajó Sala va néixer a Navata (Girona) el 21 de març de 1941 i va morir assassinat a Ruanda, en una data desconeguda posterior al 26 d'abril de 1994. Vallmajó fou un capellà que es destacà pel seu treball a favor dels refugiats i desplaçats provocats pels combats entre hutus i tutsis de Ruanda.

Després d'haver estudiat filosofia i teologia al seminari de Girona, el 1961 entrà al noviciat dels Missioners d'Àfrica (Pares Blancs) a Gap (Alps francesos). Després continuà els seus estudis de teologia al seminari que la congregació té a Haverlée (Bèlgica). El 1965 fou ordenat de prevere a Girona i enviat com a missioner a Ruanda, on romangué fins al 1969. Entre el 1969 i el 1972 cooperà en tasques d'animació missionera a Catalunya. El 1972 tornà a Ruanda i, des de 1991, a la diòcesi de Byumba d'aquell país, on treballà intensament a favor dels refugiats i els desplaçats provocats per les hostilitats entre hutus i tutsis, fins a la seva mort.

D'aquesta mort només es coneix el dia del seu arrest, el 26 d'abril de 1994, en què un escamot de militars tutsis del FPR van irrompre a la missió de Byumba i se'l van endur. Mai no ha pogut ser localitzat el seu cadàver. Tenia només 53 anys i n'havia passat gairebé trenta destinat a Ruanda, suficients perquè el món tingués notícia gràcies a gent com ell dels crims que es cometien en aquest país remot i oblidat d'Àfrica.

El conflicte entre hutus i tutsis va provocar la mort d'entre 800.000 i 1.000.000 de persones, que equival a més del 10% de la població de Ruanda.

El Joaquim, el 1988 va demanar anar de voluntari al sud del país on hi havia els camps de refugiats dels hutus que eren expulsats de Burundi. Des d'allà va escriure, el 12 d'octubre d'aquest any: "Són uns 70.000 i la majoria han vist degollar els seus familiars i veïns, o els han ferit a cops de baioneta i els han cremat la casa".

El 8 de març de 1994, des de la diòcesi de Byumba, va escriure en una carta adreçada als seus amics: "Després d'anys de crisi econòmica i social hem passat a la guerra. Un petit grup polític corromput al màxim vol estar al poder costi el que costi i volen sacrificar el poble i tot el país si cal. Un altre grup molt semblant vol arribar al poder també costi el que costi, i amb els mitjans que convinguin. Un tercer grup, el més nombrós, digne de tot el respecte i que viu uns valors, pateix degut a aquest poder i els seus agents, des de fa molt de temps..."

El 24 de març del 1994 va escriure: "Els partits d'extrema dreta, racistes, feixistes i extremistes, volen fer caure el país per justificar un cop d'estat militar i suprimir l'intent de democràcia..."

El Joaquim va ser un home lliure, amb molta embranzida i creativitat. No sols havia fet una opció clara pels més pobres de l'Àfrica, sinó que els provocava perquè fossin els protagonistes de les seves vides, del seu alliberament. Es dedicava molt a fer cooperatives, a les plantacions en els camps de refugiats i a construir habitatges amb rajoles especials, premsades sense coure, experiència ecològica molt avançada. També cal remarcar que dedicava molt de temps a formar tècnics per tirar endavant aquesta tasca, sense deixar mai de banda el seu treball a la parròquia.

Va ser incompès pels poders civil i religiós, per una Església tancada en bones cerimònies, bones paraules i bon ensopiment. En una carta va escriure: "Volem fer l'Església dels petits, i sovint, la 'carcassa' ens hi posa entrebancs."

Vallmajó, a partir de la seva fe, va ser radical en el seu compromís per la Pau, un bon guerriller (no violent) a l'estil de Gandhi, ja que les seves armes eren la paraula clara, la denúncia de tanta corrupció, la passió per la veritat. Aquest profeta de foc, en Quim, sense pèls a la llengua, feia "mal" als de dalt. Ell deia que la solidaritat ha de ser radical, arriscada i per tant conflictiva. Res de tapar forats, res de beneficència.

MANUEL BROSETA, FCO. TOMÁS Y VALIENTE I ERNEST LLUCH

La Universitat de València va inaugurar el 14-10-2014 una gran exposició titulada ‘Mestres de ciutadania’ dedicada a Manuel Broseta Pont, Francisco Tomás y Valiente i Ernest Lluch Martín. Amb aquesta exposició, la Universitat de València va voler homenatjar tres professors de la mateixa que van coincidir en el seu compromís cívic i polític i, també, en ser assassinats per la banda terrorista ETA.

Aquesta exposició tracta sobre l’aportació d’aquests tres rellevants professors i destacats polítics, i partícpis en primer pla de la construcció de la democràcia, com a universitaris en els seus respectius camps d’especialització i la formació de deixebles, i com a ciutadans que van apostar per la democràcia. La trajectòria acadèmica i política, doncs, són el nucli de la narració d’aquesta exposició.

Els tres pertanyen a la mateixa generació, estudien a la Universitat de València i Barcelona als anys cinquanta. Completen i amplien els estudis, s’integren a la Universitat com a ajudants i investigadors, es doctoren i opositen a plaça de funcionari (catedràtic o agregat), que aconsegueixen, cosa que els permet desenvolupar una fecunda tasca com a investigadors en les seves àrees de coneixement, com a docents i mestres de deixebles.

Tots tres pertanyen a la generació dels “estudiants amb inquietuds”, de la qual en són representatius. Aquesta generació d’universitaris es caracteritza, principalment, per superar amb el seu esforç la mediocritat i l’aïllament cultural que havia imposat al país la dictadura. A aquests estudiants se’ls ha anomenat de vegades la “generació del 56”, en al·lusió a la data de les primeres accions que van protagonitzar.

Tret comú dels tres és que, com a òptims professors joves del moment, van creure en la utilitat de les ciències socials per ajudar a canviar la vida. Van ser demòcrates i la dictadura els tenia per subversius, però sobretot van ser competents. Tots tres van tindre una profunda vocació universitària, que és vocació intel·lectual de recerca, de lectures, de bona docència i de direcció de treballs; tots tres, quan van cessar en política, van tornar a les aules.

Van apostar per la democràcia amb flexibilitat d’idees, lucidesa crítica i sentit de l’oportunitat. Es van implicar en la conquesta de la democràcia, com a estudiants, com a professors, com a “degans demòcrates”, com a independents, simpatitzants o compromesos en organitzacions de l’oposició.

Van fer grans aportacions a la convivència cívica, a la construcció de la democràcia, al disseny del mapa autonòmic, a la sanitat universal i a la construcció d’Europa.

Tots tres van viure amb vocació i plenitud la seva vida. Van ser acadèmics, intel·lectuals i polítics amb la força de la convicció més profunda, i finalment tots tres van conèixer un tràgic final: van morir assassinats per ETA.

Algunes dades biogràfiques:

Manuel Broseta Pont va néixer a Banyeres de Mariola, L’Alcoià, el 13-10-1932 i va morir a València el 15-1-1992.

Estudià Dret a la Universitat de València on es llicencia el 1955. Participa activament en la vida universitària, s’implica ja com a degà de la Facultat de Dret en la lluita contra la repressió del franquisme. És processat i absolt pel T.O.P. a causa dels seus articles a la premsa; dimiteix com a degà el 1972 com a protesta i oposició als intents del Ministeri d’Educació de depurar per raons polítiques més de tres-cents professors i més de mil estudiants universitaris espanyols. El 1973 és el primer signant de la sol·licitud d’una càtedra de Llengua i Cultura valencianes a la Universitat de València.

En el camp del dret va ser catedràtic de Dret Mercantil de la Universitat de València, va exercir com a advocat i va ser Conseller d’Estat, entre altres. La seva trajectòria política es va iniciar en la lluita contra el franquisme participant en diversos moviments democràtics valencians, com ara la Junta Democràtica del País Valencià, de la qual fou president. Posteriorment es va integrar en la Taula de Forces Polítiques i Sindicals del País Valencià.

A finals de la dècada de 1970 Broseta s’erigia com una figura de consens per a la transició valenciana. Progressista i amb bones relacions amb elements de tot l’arc polític, era percebut com a independent tot i la seva col·laboració amb el president del Consell del País Valencià Josep Lluís Albinyana.

Elegit senador a les llistes d'UCD per València a les eleccions generals espanyoles de 1979, va participar activament en el procés autonòmic valencià, tot abraçant el discurs anticatalanista del partit, i ja des de la Secretaria d'Estat per a les Administracions Territorials, entre 1980 i 1982, desenvolupà una rellevant tasca en el procés de generalització de l'autonomia.

Abandonà la política activa el 1982 i es dedicà en exclusiva al seu despatx professional i a la seva tasca docent a la Universitat de València.

El 1991 va assumir la presidència del Consell de Cultura de la Ciutat de València.

A principis de la dècada de 1990 torna a involucrar-se tímidament en política des de postures conciliadores i defensant el pacte lingüístic que portaria a la creació de l'Acadèmia Valenciana de la Llengua.

El 1992 va ser assassinat per ETA.

Francisco Tomás y Valiente va néixer a València el 8-12-1932 i morí a Madrid el 14-2-1996.

Llicenciat en Dret per la Universitat de València el 1955, va tenir una clara vocació docent des dels primers anys. Això el va portar a impartir classes a la mateixa universitat on s'havia llicenciat, i a les de La Laguna, Salamanca, Saragossa i a l'Autònoma de Madrid.

El 1980 és triat per les Corts Generals com a Magistrat del Tribunal Constitucional a proposta del PSOE. El 1983 és novament nomenat per al mateix càrrec, i és escollit com a President del Tribunal Constitucional el 3-3-1986, renovant al càrrec el 1989. Després de la fi del seu mandat es reincorpora a la universitat madrilenya com a Catedràtic d'Història del Dret.

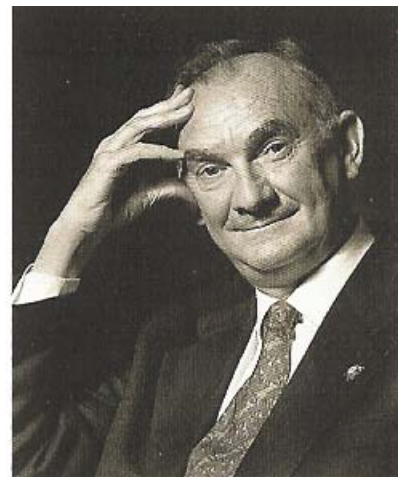
El 1991 és elegit membre de la Comissió d'Arbitratge Internacional per a la Conferència de Pau de Iugoslàvia, fins que el 1995 és nomenat membre permanent del Consell d'Estat. Va ser membre de la Reial Acadèmia d'Història a partir del 1989 i Doctor Honoris Causa el 1995 per la Universitat de Salamanca.

Tomás y Valiente es va comprometre amb la democràcia quan era catedràtic de la Universitat de Salamanca, on va coincidir amb l'affaire Tierno; posteriorment també a ell, el 1974, se li va obrir expedient.

Destaca la seva tasca per convertir en democràtic l'aparell de l'Estat que en aquell moment sortia de les fosques de la dictadura.

Va escriure molts llibres.

El 14 de febrer de 1996 va ser assassinat per membres de la banda terrorista ETA al seu despatx de la Universitat Autònoma de Madrid mentre preparava unes classes.

L'Ernest Lluch Martín va néixer a Vilassar de Mar el 21-1-1937 i morí a Barcelona el 21-11-2000. Doctor en Ciències Econòmiques per la Universitat de Barcelona, també va estudiar a la Universitat de la Sorbona, a París. Va ser militant del PSC i un dels fundadors del PSPV.

Portaveu dels socialistes catalans al Congrés de Diputats i ministre de Sanitat i Consum, nomenat el 1982 per Felipe González; va exercir el càrrec fins al 1986.

Quan era professor ajudant a la Universitat de Barcelona, va ser expedientat, detingut diverses ocasions i expulsat de la Universitat per la seva activitat política antifranquista. Durant uns anys va ensenyar a la Universitat de València, i fou un dels ponents del I Congrés d'Història del País Valencià.

Formava part del grup conegut com els 10 d'Alaquàs, que va ser detingut per la Brigada Político-Social a la població valenciana del mateix nom, on havien de constituir el Consell Democràtic del País Valencià que promouria la redacció d'un estatut d'autonomia i la creació d'un govern autònom valencià. El grup va ser processat i se'ls van imputar 3 anys de presó que no van complir per indult.

L'abril de 1980 va ser elegit portaveu dels socialistes catalans al Congrés de Diputats i dos anys més tard, a les eleccions d'octubre de 1982, va ser elegit diputat pel PSC-PSOE. Felipe González el va nomenar Ministre de Sanitat i Consum del primer govern socialista, càrrec que ocupà fins al 1986. Com a fita important d'aquest mandat se'l considera oficiosament el pare intel·lectual de la "Ley General de Sanidad" de 1984, on es posen les bases legals de la universalització de l'atenció sanitària.

El maig de 1986 es va retirar de la primera fila política per tornar a la càtedra d'Història de Doctrines Econòmiques de la Universitat Central de Barcelona. El 2 de gener de 1989, va prendre possessió com a rector de la Universidad Internacional Menéndez y Pelayo (UIMP), amb seu central a Santander, i en va aprofundir la descentralització dels cursos d'estiu.

Va destacar com a defensor del diàleg com a eina per aconseguir el respecte pels drets humans, i la pau a Euskadi.

Va escriure diversos llibres.

El 21 de novembre del 2000 va ser víctima d'un atemptat mortal al garatge de casa seva, a Barcelona, reivindicat per l'anomenat Comando Barcelona de la banda terrorista ETA.

Com hem vist, les vides d'aquestes persones van quedar entrellaçades fatalment quan totes tres foren assassinades per ETA. Però més enllà d'aquest tràgic final, els tres catedràtics compartien un compromís cívic i democràtic, des de diferents postures, deixant un llegat que perdura en els seus alumnes i en les seves obres.

Està molt bé que la Universitat de València els hagi organitzat una exposició per a rendir homenatge a ells i a tota una generació que es va comprometre molt, però que també es va mostrar molt comprensiva, dialogant, tolerant i solidària, per a obtenir nous espais de democràcia, llibertat, justícia i prosperitat, com ho va ser la Transició Espanyola, i sense fer ús de cap mena de violència.

(Informació extreta de la Universitat de València i de Wikipedia).

BARTOLOMÉ DE LAS CASAS

Bartolomé de las Casas va néixer a Sevilla el 24 d'agost de 1484 i va morir a Madrid el 17 de juliol de 1566. De petit, probablement conegué els Reis Catòlics i Cristòfor Colom, doncs el seu pare, Pedro de las Casas, participà en el segon viatge a Amèrica de l'almirall.

Seguint els passos del seu pare, el 1502 va arribar a l'illa La Española (Santo Domingo), i es va dedicar a l'extracció d'or explotant els indis de la seva “encomienda” (territori en renda). El 1506 va tornar a Espanya i més tard es va convertir en sacerdot. Va retornar a l'Espanyola el 1508 i va participar en diverses expedicions contra els indígenes.

Però el 1514 va experimentar una gran transformació personal. Influït per frare indigenista Antonio de Montesinos i commogut pels abusos dels colons espanyols cap als indígenes i per la gradual extinció d'aquests, va emprendre des de llavors una campanya per defensar els drets humans dels indis; per donar exemple, va començar per renunciar ell mateix a l’“encomienda” que li havia concedit el governador de Cuba, denunciant aquesta institució castellana com una forma d'esclavitud encoberta dels indis.

Primer davant el rei Ferran El Catòlic i després davant Carles I, Bartolomé de las Casas va criticar durament els cruels mètodes d'explotació que patien els indis. Gràcies a les seves gestions, el 1542 la Corona va promulgar les "Lleis Noves", on es va prohibir l'esclavitud dels indígenes, que van passar a ser vassalls tributaris del rei d'Espanya, però tot això no es va complir gaire.

El 1543 va ser nomenat bisbe de Chiapas (Mèxic), càrrec que va exercir fins al 1547, any en què va tornar a Espanya, on va seguir defensant els indis.

Entremig d'aquestes dates va viure moltíssims esdeveniments, amb moltes lluites i fracassos en els seus intents per aconseguir un millor tracte pels indígenes, realitzant diversos viatges més entre Espanya i Amèrica.

A Valladolid, entre els anys 1550 i 1551, va mantenir una polèmica pública amb Juan Ginés de Sepúlveda (el qual era partidari de la guerra justa contra els indis, als que considerava inferiors i acusava de pecadors i idòlatres) sobre la legitimitat de la conquesta de la qual va sortir triomfant aquest darrer, i el Bartolomé va renunciar al seu bisbat. Fins a la seva mort a Madrid, va continuar amb la seva tasca propagandística a favor dels indis, per la qual cosa és conegut com l'Apòstol dels Indis.

La seva obra escrita més coneguda és “Brevísima relación de la destrucción de las Indias” (1552), on va relatar les crueltats dels conqueridors durant la invasió a Amèrica, cosa que va contribuir a l'anomenada “llegenda negra” de les colonitzacions espanyoles. També va escriure “Historia de las Indias” i altres obres.

Cal situar a Bartolomé de las Casas en el context dels primers anys de la colonització d'Amèrica per valorar la seva valentia en defensar els indis americans a partir de la seva transformació el 1514 i, a la vegada, disculpar-li alguns fets i opinions no sempre congruents amb el que avui anomenem “drets humans”, com ho mostra el següent paràgraf.

El Bartolomé, insistint en l'evangelització com a única justificació de la presència espanyola a Amèrica, va proposar a la Corona reformar les Lleis d'Índies, que a la pràctica s'havien demostrat ineficaces per posar límit als abusos. Proposava suprimir l’“encomienda” com a forma de premiar els colons i replantejar la colonització del continent sobre la base de formar comunitats mixtes d'indígenes i camperols castellans (cap a una economia colonial més agrícola que minera); per a l'illa La Española, donat l'enfonsament de la població indígena i la seva suposada incapacitat per al treball, proposava una colonització enterament castellana, reforçada amb la importació d'esclaus negres africans (l'explotació dels quals considerava legítima, en un excés de zel per protegir els indis).

Segons l'historiador contemporani Bernat Hernández, Bartolomé de las Casas va ser un frare que abans de professar fou soldat, “encomendero” i també creador de projectes de colonització. Després va seguir implicat en el món que li va tocar viure, lluny del convent, denunciant la violència de la conquesta de les Índies i l'opressió de l'indígena americà. Va deixar un llegat escrit impressionant i va inspirar molta de la legislació protectora sobre els indígenes americans i la seva influència fou poderosa per a reconduir alguns excessos de la conquesta militar.

Per la seva defensa dels indígenes americans, avui és reconegut com a precursor de la defensa dels drets humans, per la qual cosa algunes esglésies cristianes el commemoren. L'any 2000 l'Església Catòlica va iniciar els tràmits per a la seva beatificació i canonització. L'Església Episcopaliana dels Estats Units celebra el bisbe al seu calendari litúrgic, el 18 de juliol, i també és commemorat al calendari de sants de l'Església Evangèlica Luterana d'Amèrica el 17 de juliol.

DOMÈNEC CALAF

Aquest diumenge en què surt un nou exemplar d'El Pregoner d'Urgell (8 de març del 2015) es compleixen 7 anys de la mort del Domènec Calaf (8 de març del 2008), a conseqüència d'una llarga i irreversible malaltia que va suportar d'una manera exemplar.

Tothom que el va conèixer estic segur que en guarda un molt bon record, perquè era impossible: parlar amb ell i no quedar-ne satisfet, conèixer les seves obres i no admirar-lo, necessitar ajuda i no trobar-la en ell, etc.

El Domènec estava dotat d'una gran sensibilitat artística, d'una bondat sense límits, era molt idealista, extremadament desinteressat, molt respectuós amb tothom, gran amic dels seus amics, molt sensible a tot allò que passava al seu voltant i sempre disposat a ajudar. Jo, que vaig estar treballant amb ell durant més de cinc anys, i vaig ser coneixedor de les seves obres durant molt més temps, puc assegurar que la seva vida va ser un gran exemple de solidaritat.

El Domènec Calaf Binefa va néixer a Anglesola l'any 1942. Quan va fer 10 anys va anar a viure a Solsona, amb un oncle sacerdot, on va entrar a estudiar al Seminari, situació que va durar molt poc, doncs no li agradava gens. A continuació va entrar d'aprenent en una rellotgeria de la mateixa ciutat.

Poc temps després, tot i ser molt jovenet, simultàniament amb l'aprenentatge de rellotger, es va iniciar en l'estudi autodidacta de l'electrònica.

Aviat es va adonar de les grans possibilitats que aquesta nova tecnologia podia oferir pel millorament dels rellotges en si, així com pels professionals que es dedicaven a la seva reparació: els rellotgers.

En tornar del servei militar, l'any 1964, va obrir una rellotgeria a Bellpuig, als porxos del carrer Major.

Es va casar amb la Palmira Badal i tingueren dues filles, la Palmira i la Núria. La seva esposa Palmira fou "el puntal perfecte" perquè el Domènec pogués desenvolupar amb èxit els projectes professionals i de vida que s'anava traçant.

Pressentint l'apogeu que tindria la rellotgeria electrònica i tement com de desemparats es trobarien els rellotgers quan això passés, l'any 1972 va fundar a Bellpuig mateix el Laboratori Calaf d'Aplicacions Electròniques en Rellotgeria, amb la finalitat de crear una gamma d'instruments que li permetés al rellotger tradicional reparar tota mena de rellotges electrònics amb un mínim de despeses i nous coneixements.

Cal remarcar que en aquesta iniciativa no el va moure cap interès de tipus material, ja que d'ambicions econòmiques no en va tenir mai en tota la seva vida, tot el contrari: mai volia parlar de diners, per ell sols eren un destorb. Tampoc li agradava gens "fer d'empresari".

Dos anys, amb moltes hores robades al descans (doncs va seguir exercint de rellotger), sacrificis econòmics, familiars i moltes ensopegades i desenganys, el van portar a la consecució del cronocomparador Palcron l'any 1974.

La paraula "Palcron" va néixer de la contracció del nom "Palmira" i de la paraula grega "crons" (temps) per a fer justícia al gran suport i comprensió rebuts de la seva esposa Palmira.

La sorpresa més gran de la seva vida se la va trobar quan al presentar tímidament aquest instrument a persones molt significatives en el sector de la rellotgeria, es va assabentar de què en tot el món no existia un equip que oferís les prestacions i qualitats del Palcron.

El 1974 va patentar aquest equip, però fins al 1976 no es va començar a fabricar per a la venda. Se'n va haver de cuidar el mateix Domènec, dotant-se de l'equip de persones necessari, malgrat el desagradable que li resultava el "ser empresari", perquè a les empreses suïsses d'instrumentació no els va interessar fabricar un producte tan "revolucionari i sofisticat".

Tot i així, pocs anys després, les mateixes empreses suïsses que li havien rebutjat el projecte, havien ja incorporat als seus equips el mateix sistema d'indicació que havia inventat i patentat el Domènec amb el Palcron.

A més del Palcron, amb diversos models, va anar creant una molt completa gamma d'instruments per a la reparació i verificació dels rellotges electrònics.

També va haver de dissenyar i muntar, ell mateix, molts dels instruments necessaris en les tasques d'investigació, producció i verificació dels seus productes per no existir en el mercat o per no disposar de diners per comprar-los, essent autèntics prototips possiblement comercialitzables per si mateixos, com per exemple: isoladores, temporitzadors cíclics, cambres tèrmiques, equips de test, etc.

Cal dir també que feia participar plenament a tot el personal de l'empresa, que durant uns anys va ser de 8 persones, en la realització dels nous equips, des del disseny fins a la publicitat, passant pel desenvolupament, l'experimentació i la producció.

El 1976, quan encara era desconegut el nom "Calaf", el Domènec va ser convidat a participar en el 1r Jinter de Barcelona (Jornades Internacionals de Tècniques de Rellotgeria i Control del Temps).

En la seva intervenció es va lliurar "en cos i ànima", com ho va seguir fent durant molts anys més, a defensar el futur de la professió de rellotger-reparador, trencant amb tots els temors i dubtes que aquesta professió venia patint des de la sobtada i massiva aparició dels rellotges electrònics.

Fou tan gran l'èxit que va tenir que, des d'aleshores i durant molts anys, no va parar de fer conferències i seminaris arreu d'Espanya i Portugal per a divulgar coneixements tècnics i pràctics sobre la rellotgeria electrònica. Això sí, sense percebre cap compensació econòmica per aquesta tasca, per expressa voluntat pròpia. També hi va col·laborar en aquesta divulgació l'empresa Industrial Martí de Barcelona, que era qui li comercialitzava tots els seus productes i que va creure en ell des del primer dia.

Durant molts anys, el nom "Domingo Calaf" s'ha identificat amb una completa gamma d'instruments per a la rellotgeria electrònica així com amb un sistema propi per a la divulgació dels coneixements necessaris per a la reparació d'aquests rellotges. No obstant això, l'activitat productiva del Laboratori Calaf pel sector rellotger va passar a ser molt reduïda a partir de mitjans del 1984, quan el Domènec va decidir emprendre un nou rumb professional en solitari.

Durant els anys 80, a més dels instruments pensats per a l'àmbit de la rellotgeria, també va dissenyar íntegrament en el seu laboratori el "hard i el soft" (els circuits electrònics i els seus programes de funcionament) d'alguns aparells amb molta més envergadura, com el Flora Control que controlava diverses funcions d'un important hivernacle de Lleida (el reg, adob, temperatura, humitat...), i l'Atmos Data pel control de les cambres frigorífiques de Nufri.

El diari La Vanguardia, el dia 6 de gener del 1983 (festa de Reis) va dedicar la contraportada sencera a parlar del Domènec i la seva trajectòria professional, sense ell demanar-ho.

Entre les moltes coses interessants que en aquest reportatge hi deia vull destacar: "...Calaf, de apariencia débil, voluntad férrea, bondad natural, intuitivo y a la vez analista, ganó la batalla a las tentaciones de abandonar la lucha cuando las dificultades arreciaban. Trabajó sin descanso, robando tiempo al sueño y habitaciones a la vivienda familiar. Y cobraron forma los sueños del viejo taller de relojero..."

També es van fer ressò sovint de la seva activitat altres diaris, revistes, emissores de ràdio i de televisió. Entrant a Google la següent adreça, es pot veure un reportatge que li va fer TV3 a l'hivern de 1984/85

www.youtube.com/watch?v=AuHg0fCEOmE

En el terreny personal tenia una sensibilitat extrema per tot el que l'envoltava, es deixava meravellar per les coses aparentment més senzilles. Era un gran amant de la música, sobretot clàssica. Amb el jovent hi tenia una entrega absoluta, igual que amb la seva família. Durant els anys 70 tenia trobades amb un grup de joves del poble amb els quals parlava de tots els temes socials, intel·lectuals i religiosos de l'època. Sempre que li demanaven feia xerrades a les escoles i instituts, donant a conèixer la informàtica quan encara era un camp molt nou per l'època.

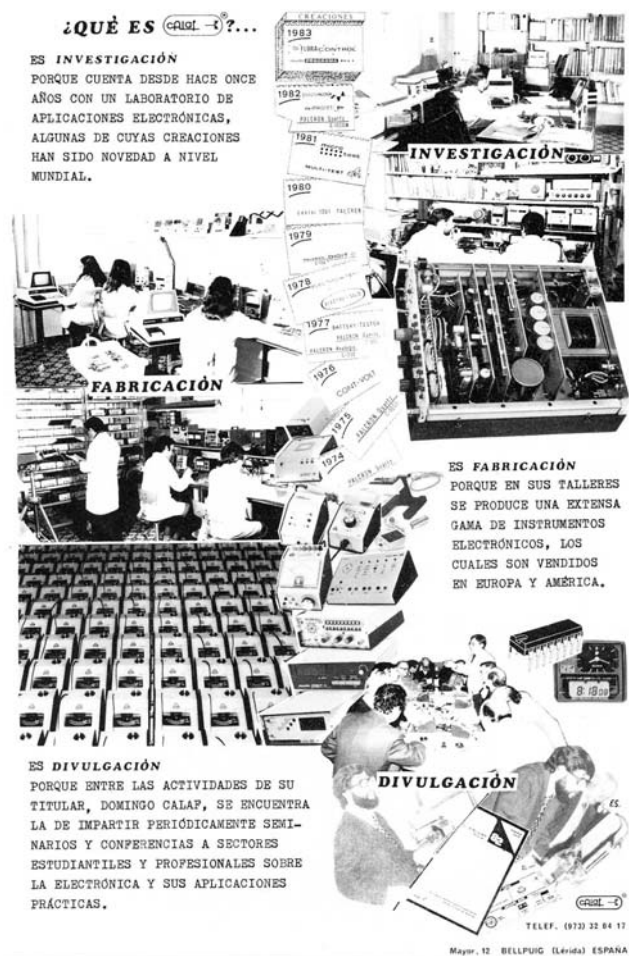
Una cosa que potser molta gent no sap és que la corona de la Mare de Déu dels Dolors la va restaurar ell, amb una donació anònima de pedres que es va rebre. I també la Corona del Sant Crist de Bormio.

Va ser un home coherent fins al final dels seus dies. La passió per aprendre i realitzar projectes el va acompanyar fins al final.

Una anècdota: en els seus últims dies hi havia convocades eleccions, per la qual cosa va fer vindre el notari a peu de llit per a poder votar. El dia del seu enterrament el seu vot estava a les urnes.

En una entrevista que li van fer a El Heraldo de Urgel, antecessor d'El Pregoner d'Urgell, el 4-10-1975, hi deia: "...-Dígame-nos alguna otra cosa. -Sí. Dir amb tota sinceritat que el que faig no té cap mèrit, sinó que és fruit de l'obligació que tots ens hem d'imposar en la nostra feina de cada dia per anar-la millorant. I també invito als joves, en qui crec totalment, que com puguin s'informin de les immenses possibilitats que hi ha en les moltes rames del saber i del treball humà; que el que vulguin fer sigui per vocació i no per diners, i que ho facin amb amor i entrega. És qüestió de posar-hi voluntat. Així aconseguiran aquella realització personal que tots desitgen..."

Aquestes recomanacions del Domènec Calaf de fa gairebé 40 anys, i que segueixen sent igualment útils avui en dia, crec que poden ser una bona cloenda per aquest escrit recordatori.

Quan el darrer animal mori,
quan el darrer vegetal s'assequi,
potser l'home entengui
que el diner no es menja.

Proverbi hindú

V. V.

Revolució no significa violència,
significa mobilització de consciències.

No importa com de forts siguem,
tots necessitem en algun moment
una abraçada.

Quan entenguis
que hi ha una altra manera
de veure les coses,
entendràs el significat
de la paraula tolerància.

Si ajudo una persona a tenir
esperança, no hauré viscut en va.

Martin Luther King

Sempre es pot donar alguna cosa,
encara que sols sigui bondat.

Anne Frank

Quan dono menjar als pobres,
em diuen sant, i quan pregunto
per què no tenen menjar,
em diuen comunista.

Helder Cámara

Quan tens que transportar la teva
pròpia aigua... aprens el valor de
cada gota.

Quan els que manen perden
la vergonya, els que obeeixen
els hi perden el respecte.

La solidaritat no és un sentiment superficial,
és la determinació ferma i perseverant
d'entestar-se pel bé comú, és a dir, el bé de
tots i cadascú per a que tots siguem realment
responsables de tots.

Joan Pau II

Mai t'oblidis de somriure,
perquè el dia que no somriguis
serà un dia perdut.

Charles Chaplin

